

CHARLES W. LEADBEATER - DEVACHANSKA RAVEN

DEVACHANSKA RAVEN

CHARLES W. LEADBEATER

teozofija v sloveniji

Charles Webster Leadbeater

DEVACHANSKA RAVEN

Naslov izvirnika: The devachanic plane

Izvirnik izdal: The Theosophical Publishing House, 1896

Druga elektronska izdaja

Prevod, prelom in izdal: Anton Rozman

Slika na naslovnici: Nicholas Roerich - Path to shambhala - © Nicholas Roerich
Museum

Leto izdaje: Ljubljana, 2022

Publikacija je brezplačna

Avtorske pravice: © Teozofija v Sloveniji 2022

Kataložni zapis o publikaciji (CIP) pripravili v
Narodni in univerzitetni knjižnici v Ljubljani

COBISS.SI-ID: 102176515

ISBN: 978-961-6561-37-2 (PDF)

DEVACHANSKA RAVEN

CHARLES WEBSTER LEADBEATER

teozofija v sloveniji

Vsebina	Stran
<i>Spremna beseda</i>	5
<i>Predgovor</i>	7
<i>Uvod</i>	8
<i>Splošne značilnosti ravni</i>	14
<i>Prebivalci</i>	32
<i>Zaključek</i>	86

Spremna beseda

Izveček iz
The Changing Face of Theosophy
Laurence J. Bendit

Bralca opozarjamo, da je bilo delo napisano s pomočjo jasnovidnih raziskav. Le-te so igrale pomembno vlogo v teozofskem gibanju v obdobju po Madam Blavatsky. Pri nekaterih ljudeh so vzbudile spoštovanje in začudenje, včasih morda lahkovernost, pri drugih pa prav nasprotno.

Še več, v nekaterih primerih so raziskave potrdile spoznanja sodobne znanosti, v drugih niso. V nekaterih primerih lahko ob napredovanju znanosti ugotovimo, da so določene raziskave temeljile na znanstvenem sistemu, ki se je kasneje izkazal za zgrešenega; da v nekaterih ozirih raziskovalec ni bil objektivni, ampak pod vplivom tedanjih predstav, pa čeprav so morda bili globlji vidiki njegovega dela, ki so onstran dosega znanosti, povsem zanesljivi.

Naredili bi resno napako, če bi sprejeli raziskovalčevo nezmotljivost, ne glede na njegovo poštenost. Njegova osebna pristranskost nespremenljivo vpliva na njegovo vizijo, zaradi česar vidi devo ali angela s človeškim

obrazom, namesto prepletajoče se vrtince sil, ki jih usmerja inteligenca, kakor jih vidijo redki, bolj objektivni “psihiki”. Vidčev um projicira obraz zato, ker si težko predstavlja inteligenco drugače, kot človeku podobno bitje. Na enak način v svojem umu počloveči tudi elementalne ali minljive vilinske oblike in razmišlja o “ljudeh” na drugih planetih v okvirih, ki so podobni tistim zemeljskega človeštva, in tako naprej.

Na kratko, videc pogosto zaznava stvari, kakršne bi rad, da so, ne da bi se zavedal izkrivljenja, ki ga vnaša v sliko, in niti tega, v kolikšni meri sprejema sugestijo, najsi neposredno ali posredno, od drugih. Seveda so stvari včasih lahko dejansko takšne kot so, natančno takšne, kakor jih opisuje jasnovidec, zato ne bi bilo modro, če bi jih prehitro obdali z dvomom. Vendar pa obstajajo nekatere stvari, pri katerih postane vizija prej simbolična kot pa, da bi opisovala nek predmet ali razmere. Tu ne vstopamo le na področje sanj, ampak tudi mitološkega in arhetipskega.

Z drugimi besedami, tako vizija kot domišljija nas lahko povzdigneta iz posvetnega v določeno stopnjo uresničitve transcendentnega; in višje ko se povzpnete, bolj se bližata ena drugi ter dejansko postaneta nerazločljivi.

Tako so lahko nekateri vidiki jasnovidnega raziskovanja in preučevanja vse drugo kot pa preučevanje dejstev v običajnem materialnem smislu. Izražajo se skozi domišljijiski kanal v simbolni obliki, vendar pa, zaradi obstoja realne povezave med zunanjo obliko in notranjo realnostjo, ne izgubijo nobenega od svojih duhovnih obeležij in nam pripovedujejo o resnicah, ki pripadajo svetu duha. Vendar pa se to lahko zgodi le takrat, ko so izničeni želeno razmišljanje, predsodki in mentalno pogojevanje, vsaj v tolikšni meri, kolikor je to dostopno človeškim bitjem.

Spremna beseda

Ob tem, ko pošiljamo v svet to drobno knjižico, je potrebno povedati nekaj besed. To je peti v nizu Priročnikov, zasnovanih zato, da bi se odzvali na javno povpraševanje po preprosti predstavitvi teozofskih učenj. Nekateri so se pritoževali, da je naša literatura za običajnega bralca težko umljiva, preveč tehnična in predraga, zato upamo, da bo ta niz Priročnikov uspel ljudem priskrbeti to, kar dejansko potrebujejo. Teozofija ni samo za učene; je za vse. Morda bo med tistimi, ki bodo v teh drobnih knjižicah pridobili svoj prvi bežen vpogled v teozofska učenja, nekaj takih, ki jih bodo ti Priročniki vodili v globlje prodiranje v njih filozofijo, znanost ter religijo in da se bodo težje umljivih problemov lotili z vnemo študenta in gorečnostjo novinca. Ti Priročniki niso napisani za vztrajne študente, ki se ne ustrašijo začetnih težav; napisani so za zaposlene moške in ženske v vsakdanjem svetu, ki si želijo razjasniti nekatere od velikih resnic, ki omogočajo lažje prenašanje življenja in lažje soočanje s smrtjo. Ker so jih napisali služabniki Mojstrov, ki so Starejši Bratje naše rase, nimajo drugega cilja kot služiti našim soljudem.

Uvod

V prejšnjem priročniku smo poskušali do določene mere opisati astralno raven - nižji del obsežnega nevidnega sveta, sredi katerega živimo in se gibljemo, ne da bi se tega zavedali. V tej knjižici pa bomo morali opraviti še težjo nalogo in predstaviti naslednjo stopnjo - mentalno raven ali nebeški svet, ki ga v naši teozofski literaturi pogosto imenujemo Devachan ali Sukhavati.

S tem, ko to raven imenujemo "nebeški svet", želimo določno povedati, da ta raven resnično vsebuje vse tisto, na čemer temeljijo vsa najboljša in najbolj duhovna pojmovanja o nebesih, ki so opisana v različnih religijah. Vendar pa te ravni nikakor ne smemo obravnavati samo s tega zornega kota. Za nas je to izjemno pomembno kraljestvo narave - širni in čudoviti svet živega življenja, v katerem živimo tako sedaj kot v vmesnih obdobjih med fizičnimi inkarnacijami. Le naš nedorasel razvoj in omejitve, ki so posledica tega mesenega oblačila, nam preprečujejo, da bi se zavedali, da se slava najvišjih nebes nahaja okoli nas, tukaj in sedaj, in da se iz tega sveta neprestano izlivajo vplivi in delujejo na nas, če jih le razumemo in sprejmemo. To, kar je za povprečnega človeka nemogoče, je za okultista le ena izmed preprostih realnosti. Zato lahko za tiste, ki še niso dojeli te temeljne resnice, samo

ponovimo nasvet buddhističnega učitelja: “Ne toži, ne joči in prosi, ampak odpri oči in glej! Svetloba je povsod okoli tebe, samo odstrani tančico z oči in glej! Je tako čudovita, tako lepa, tako onstran vsakršnih človekovih sanj ali molitev, večna in za vedno” (*The soul of a People*, str. 163).

Študent Teozofije mora absolutno nujno dojeti veliko resnico, da v naravi obstajajo različne ravni ali delitve, od katerih je vsaka sestavljena iz lastne materije ustrezne stopnje gostote, ki prežema materijo ravni tik pod njo. Jasno mora tudi razumeti, da se v povezavi s temi ravnmi uporaba besed “višji” in “nižji” ne nanaša na njihov položaj (saj vse zavzemajo isti prostor), ampak zgolj na stopnjo gostote materije, iz katere so sestavljene, ali (z drugimi besedami) na obseg pod-delitev njih materije - kajti vsa materija, ki jo poznamo, je v svojem bistvu ista in se razlikuje samo glede na obseg svoje pod-delitve in hitrost svojih vibracij.

Iz tega torej sledi, da prehajanje človeka iz ene ravni na drugo niti najmanj ne pomeni neke vrste gibanja v prostoru, ampak zgolj spremembo zavesti. Kajti vsak človek ima v sebi materijo, ki pripada vsaki od teh ravni, in tudi njej ustrezen nosilec, v katerem lahko deluje na njej, ko se nauči, kako je to mogoče izvesti. Prehajanje iz ene ravni na drugo torej pomeni osredotočati svojo zavest v enem ali drugem nosilcu in tako določen čas uporabljati astralno ali mentalno, namesto fizično telo.

Seveda se vsako od teh teles odziva samo na vibracije lastne ravni, zato bo človek, katerega zavest je osredotočena v njegovem astralnem telesu, zaznaval le astralni svet, povsem enako kot takrat, ko naša zavest uporablja fizična čutila in ne zaznava nič drugega kot le fizični svet, pa čeprav oba ta dva svetova (in mnogi drugi) nenehno obstajata in polno delujeta povsod okoli nas. Dejansko tvorijo vsi ti svetovi skupaj eno samo mogočno živo celoto, čeprav so naše slabotne zmožnosti zaenkrat sposobne zaznati le njen manjši del.

Ko obravnavamo vprašanje položaja in medsebojnega prežemanja, se moramo paziti možnega napačnega razumevanja. Vedeti moramo, da ni nobena

od teh nižjih ravni sončnega sistema enakega obsega kot slednji, razen v posebnem stanju najvišjega ali atomskega pod-oddelka vsake ravni. Vsak fizični planet ima svojo fizično raven (vključno z atmosfero), svojo astralno in svojo mentalno raven, ki se med seboj prežemajo in zato zavzemajo v prostoru isti položaj. Vendar pa so vse popolnoma ločene in nepovezane z ustreznimi ravnmi katerega koli drugega planeta. Šele, ko se povzpnejo na vzvišene nivoje buddhične ravni, se znajdemo v nekem skupnem stanju vseh planetov naše verige.

Navzlic temu pa na vsaki ravni obstaja, kot smo omenili zgoraj, stanje atomske materije, ki je po svojem obsegu kozmična; tako sedem atomskih pod-ravni našega sistema tvori, ločeno od ostalih, eno kozmično raven - najnižjo, ki se včasih imenuje prakritična kozmična raven. Medplanetarni eter naj bi se na primer širil preko celotnega prostora - dejansko mora biti tako, vsaj tja do najbolj oddaljene vidne zvezde, saj je sicer naše fizične oči ne bi mogle zaznati - in je sestavljen iz končnih fizičnih atomov v njihovem normalnem, ne-stisnjenem stanju. Vendar pa obstajajo nižje in bolj zapletene oblike etra (vsaj kolikor je znano sedaj) le v povezavi z različnimi nebesnimi telesi, nakopičene okoli njih tako kot njihova atmosfera, čeprav se verjetno širijo precej dlje od njihove površine.

Povsem isto je na astralni in mentalni ravni. Astralna raven naše zemlje ne prežema le nje same in njene atmosfere, ampak se do določene mere širi tudi preko atmosfere. Spomnimo se, da so Grki to raven imenovali pod-lunarni svet. Mentalna raven nato prežema astralno in se širi še dlje v prostor kot slednja.

Le atomska materija vsake od teh ravni, in še ta le v nekem povsem osvobojenem stanju, je enakega obsega kot medplanetarni eter. Zaradi tega človek ne more niti v naši verigi prehajati iz enega planeta na drugi v svojem astralnem ali mentalnem telesu lažje kot v fizičnem telesu. Ta dosežek je možen le v kavzalnem telesu, ko je to zelo visoko razvito, pa čeprav niti takrat ne tako lahko in hitro kot je to možno na buddhični ravni, in seveda le s strani tistih, ki so uspeli dvigniti svojo zavest na ta nivo.

Jasno razumevanje teh dejstev preprečuje zmedo, ki jo včasih povzročijo študentje v zvezi z mentalno ravno naše zemlje in drugimi planeti naše verige, ki obstajajo na mentalni ravni. Vedeti moramo, da je sedem planetov naše verige sedem realnih obel, ki v prostoru zavzemajo določne in ločene položaje, navzlic dejstvu, da nekateri od teh planetov ne obstajajo na fizični ravni. Planeti A, B, F in G so ločeni od našega in med seboj na enak način kot sta Mars in zemlja. Edina razlika je v tem, da imata ta dva svojo fizično, astralno in mentalno raven, medtem ko planeta B in F nimata pod astralno ravno nič, planeta A in G pa nič pod mentalno. Astralna raven, ki smo jo obravnavali v Priročniku št. 5 in mentalna raven, ki jo obravnavamo sedaj, sta le ravni naše zemlje in nimata nič skupnega z vsemi temi drugimi planeti.

Mentalna raven, na kateri se odvija nebeško življenje, je tretja od petih velikih ravni, s katerimi je sedaj povezano človeštvo. Pod seboj ima astralno in fizično raven, nad seboj pa buddhično in nirvanično. Med procesom evolucije preživi človek prav na tej ravni večji del svojega časa, razen na zelo zgodnji stopnji svojega razvoja in pozneje; kajti, razen v primeru nekega zelo nerazvitega posameznika, razmerje med fizičnim življenjem in nebeškim le redko presega 1 : 20; v primeru dokaj dobrih ljudi pa včasih pade pod 1 : 30. Mentalna raven je namreč resnično in trajno bivališče reinkarnirajočega se ega ali človekove duše, pri čemer je vsak sestop v inkarnacijo le kratek, čeprav pomemben doživljaj v njegovem življenju. Zato gotovo zasluzi, da ji posvetimo ves potreben čas in pozornost, da bi si pridobili čim bolj popolno razumevanje že med našim bivanjem v fizičnem telesu.

Na nesrečo pa obstajajo pri poskusu, da bi dejstva tretje ravni narave prevedli v jezik, praktično nepremostljive težave, kajti pogosto težko najdemo primerne besede za ponazoritev naših idej in čutenj celo na tej najnižji ravni. Bralci priročnika Astralna raven se bodo spomnili, kaj smo tam povedali o nezmožnosti, da bi na primeren način opisali čudesa tiste ravni ljudem, katerih izkušnja še ni presegla fizične ravni. Zato lahko rečemo le to, da bo vsaka opomba v tej razpravi zahtevala še desetkrat večji napor. Ni le materija, ki si jo prizadevamo opisati, precej drugačna od astralne materije,

ampak je tudi zavest na tej ravni neskončno širša od česar koli, kar si lahko predstavljamo tu spodaj. Pa tudi pogoji te ravni so povsem drugačni in težko prevedljivi v preproste in splošne besede, tako da se raziskovalec počuti povsem zgubljenega in lahko upa le to, da bo intuicija njegovih bralcev nadomestila neizogibno nepopolnost njegovega opisa.

Vzemimo samo enega od možnih razlogov za naše težave. Zdi se, kot da na tej ravni prostor in čas ne bi obstajala, kajti dogodki, ki se tu spodaj odvijajo zaporedoma in na precej različnih mestih, se tam odvijajo sočasno in na istem mestu. Takšen je vsaj učinek na zavest ega, čeprav obstajajo okoliščine, ki podpirajo predvidevanje, da je popolna sočasnost svojstvo še višje ravni in da je ta občutek v nebeškem svetu preprosto posledica tako hitrega zaporedja dogodkov, da ni mogoče razločiti neskončno majhnih časovnih presledkov. Povsem enako kot se to odvija pri dobro znanem optičnem poskusu, pri katerem vrtimo na enem koncu ožarjeno palico, oko pa dobi vtis, da gre za žareči krog, le če kroženje preseže deset obratov v sekundi. Dejansko žareči krog ne obstaja, vendar pa povprečno človekovo oko ni sposobno zaznati podobnih vtisov, ki si sledijo v intervalih, ki so krajši od desetinke sekunde.

Kakor koli že, bralec bo gotovo takoj dojel, da se pri prizadevanju, da bi opisali pogoje obstoja, ki se tako razlikuje od fizičnega življenja, ne bomo mogli izogniti pojasnilom, ki bodo deloma nerazumljiva in morda celo povsem neverjetna za tiste, ki niso osebno izkusili tega višjega življenja. Kot sem že rekel, temu se ni mogoče izogniti. Bralci, ki ne bodo zmogli sprejeti opisov naših raziskovalcev, morajo preprosto počakati na nek bolj zadovoljiv opis nebeškega sveta, ki ga bodo sposobni preiskati sami. Lahko le ponovim zagotovilo, ki je bilo podano že v knjigi Astralna raven, "da nismo sprejeli nobenega novega ali starega dejstva, če ga nista potrdila vsaj dva izurjena raziskovalca in so ga kot točnega potrdili tudi starejši študentje, katerih poznavanje teh stvari je vsekakor veliko večje od našega. Zato upamo, da bo to poročilo, čeprav ga ne moremo imeti za popolnega, vseeno do neke mere zanesljivo".

Tudi v tem Priročniku bomo čim bolj upoštevali splošno razdelitev iz prejšnjega, tako da bodo tisti, ki to želijo, lahko primerjali ti dve ravni po posameznih stopnjah. Vendar pa bi bil naslov poglavja Prizorišče, kar bomo pozneje lažje razumeli, za mentalno raven neprimeren, zato ga bomo nadomestili z naslovom Splošne značilnosti ravni.

Splošne značilnosti ravni

Morda bi bila najmanj nezadovoljiva metoda pristopa do tega izjemno težavnega predmeta ta, da se potopimo *in medias res* ter poskušamo (četudi obsojeni na neuspeh) opisati to, kar vidi nek učenec ali izurjen študent, ko se pred njim prvič odpre nebeški svet. Besedo "učenec" uporabljam name-noma, kajti če nek človek ni v takšnem odnosu z enim od Mojstrov Modros-ti, obstaja le majhna možnost, da bo sposoben pri polni zavesti preiti v to čudovito deželo blaženosti in se vrniti na zemljo z jasnim spominom na to, kar je tam videl. Tam ne bomo srečali nobenega sočutnega "duha", ki bi pripovedoval poceni banalnosti skozi usta profesionalnega medija; tja se ne povzpne noben povprečen jasnovidec, čeprav so včasih najboljši in naj-bolj čisti vstopili vanj, ko so se v stanju najglobljega transa izognili nadzoru svojih mesmerizatorjev - a celo tedaj so le redko prinesli nazaj kaj več kot le slaboten spomin na silovito, vendar neopisljivo blaženost, na splošno obarvano z njihovimi religioznimi prepričanji.

Ko se enkrat preminila duša, po tem, kar imenujemo smrt, umakne v samo sebe in doseže to raven, je ne more nič več pritegniti v komunikacijo s fizično zemljo, ne hrepeneče misli njenih zvestih prijateljev in ne privlačnosti spiritističnih krogov - vse dotlej, dokler popolnoma ne obdela vseh

duhovnih sil, ki jih je pognala v gibanje v svojem preteklem življenju, in dokler ni pripravljena ponovno sprejeti novo oblačilo iz mesa. Pa tudi, če bi se lahko vrnila, njeno poročilo o njenih izkušnjah ne bi ponujalo nobene prave predstave o tej ravni, kajti, kakor bomo kmalu videli, po njej se lahko svobodno gibljejo le tisti, ki so sposobni vanjo vstopiti pri polni zavesti in piti čudežno veličastje in lepoto, ki ju nudi nebeški sveti. Toda to bomo bolj popolno pojasnili kasneje, ko bomo obravnavali prebivalce tega nebeškega kraljestva.

Čudovit opis

V enem od pisem pomembnega okultista je kot opis po spominu podan naslednji čudovit odlomek. Nikoli nisem mogel odkriti od kod je bil vzet, vendar pa se zdi kot druga različica opisa, ki se je v precej daljši obliki pojavil v Bealovi knjigi *A Catena of Buddhist Scriptures*, str. 378).

“Naš Gospod Buddha pravi: med mnogimi tisoči sistemi sveta onstran tega obstaja področje blaženosti, imenovano Sukhavati. To področje obkroža sedem brazd, sedem brazd širnih zaves, sedem brazd valujočih dreves. Tema svetemu bivališču Arhatov vladajo Tathagata in je posest Bodhisattev. V njem je sedem dragocenih jezer, po katerih se pretaka kristalna voda, ki ima sedem, vendar eno posebej razločno značilnost in lastnost. To, O Sari-putra, je Devachan. Njegova božanska roža udambara steguje korenino v senco vsake zemlje in cveti za vse, ki jo dosežejo. Tisti, ki se rodijo v tem blagoslovljenem področju - ki so prešli zlati most ter dosegli sedem zlatih gora - so resnično srečni, kajti za njih v tem ciklu ni več žalosti in trpljenja.”

V tem odlomku, ki ga sicer zastira bujna vzhodnjaška domišljija, lahko z lahkoto odkrijemo nekatere od glavnih značilnosti, ki so jih v svojih poročilih opisali naši sodobni raziskovalci. “Sedem zlatih gora” ne more biti nič drugega kot sedem pod-oddelkov mentalne ravni, ki jih eno za drugo ločujejo neotipljive meje, a kljub temu lahko tam realno in dejansko obstajajo kot “sedem brazd, sedem širnih zaves, sedem vrst valujočih dreves”. Sedem

vrst kristalnih voda, od katerih ima, vsaka svoje posebne in določne lastnosti, predstavlja različne zmožnosti in stanja uma, medtem ko je lastnost, ki je vsem skupna, ta, ki zagotavlja vsem, ki tam prebivajo, najbolj silno blaženost, ki jo lahko doživijo. Njena roža dejansko “steguje korenino v senco vsake zemlje”, kajti iz vsakega sveta človek vstopa v ustrežna nebesa. In blaženost, ki je ni mogoče izraziti, je cvet, ki cveti za vse, ki živijo na takšen način, da jo bodo lahko pridobili, saj so “prešli zlati most”, preko reke, ki ločuje to kraljestvo od sveta želja. Za njih je boj med višjim in nižjim zaključen, zato za njih “v tem ciklu ni več bolečine in trpljenja”, dokler se ne bodo povrnili v inkarnacijo in začasno zapustili nebeški svet.

Blaženost nebeškega sveta

Prva velika ideja, ki mora oblikovati ozadje vseh naših pojmovanj nebeškega življenja, je silna blaženost. Obravnavamo namreč svet, v katerem sta, zaradi njegovega ustroja, zlo in bolečina nemogoča. To ni le svet, v katerem je vsako bitje srečno; dejstva gredo daleč preko tega. To je svet, v katerem mora vsako bitje, že zaradi svoje prisotnosti v njem, uživati najvišjo duhovno blaženost, katere je sposoben - svet, katerega moč, da se odzove na človekova stremjenja, je omejena le s njegovo zmožnostjo stremjenja.

Sedaj prvič začenjamo dojemati nekaj o resnični naravi velikega Izvira Življenja, prvič poskušamo ujeti oddaljen preblisk o tem, kaj bi moral biti Logos, in kaj On meni, da bi morali biti mi. Ko se pred našim začudenimi očmi pojavi vsa ta čudovita realnost, lahko občutimo le to, da s spoznavanjem resnice na življenje ne bomo mogli nikoli več gledati na enak način kot prej. Lahko se samo čudimo brezupni neprimernosti vseh posvetnih človekovih predstav o sreči; dejansko se ne moremo izogniti oceni, da je večina le-teh absurdno izkrivljenih in nezmožnih uresničitve ter da je človek večinoma obrnil hrbet cilju, ki ga išče. Toda tu lahko končno najdemo resnico in lepoto, ki daleč presegata vse, o čemer je kdaj koli sanjal kakšen

poet; in v svetlobi tega nepreseženega sijaja se zdijo vse druge radosti medle in slabotne, nerealne in nezadovoljive.

Nekatere podrobnosti bomo poskušali razjasniti pozneje; stvar, ki jo moramo poudariti sedaj, je ta, da je ta sijoč občutek, ne le dobrodošle odsotnosti zla in neskladja, ampak tudi vztrajne in preplavljajoče prisotnosti univerzalne radosti, prvi in najbolj vznemirljiv občutek, ki ga izkuša tisti, ki vstopi v nebeški svet. Ta ga obdaja vse dotlej, dokler ostaja v tem svetu, ne glede na to, kaj tu počne, ne glede na kakršno koli pojavljanje še bolj vzvišenih duhovnih navdihov, ki se lahko porodijo med njegovim učenjem o zmožnostih tega novega sveta, v katerem se je znašel. Ta čuden in neopisljiv občutek ugodja že zaradi same prisotnosti v takšnem kraljestvu je v osnovi vsega drugega - uživanja nad popolnim veseljem drugih. Na zemlji ni nič podobnega, nič tega tudi ne more predstaviti. Mogoče bi to lahko primerjali z obdobjem otroštva, obogatena z duhovno izkušnjo in nato tisočkrat poglobljenega. To bi lahko bil nek bežen odsev, vendar je tudi ta prispodoba nesrečno neustrezna za to, kar se nahaja onstran vseh svetov - strahovite duhovne vitalnosti nebeškega sveta.

Eden izmed načinov, na katerega se objavlja ta silna vitalnost, je izjemna hitrost vibriranja vseh delcev in atomov te mentalne materije. Vsi poznamo teoretično osnovo, da ni niti na fizični ravni noben delec materije, četudi pripada trdnim telesom, niti za trenutek ne miruje. S pridobitvijo astralne vizije to dejstvo za nas ni več samo teorija, ampak tudi dejansko in stalno prisotno dejstvo. Na ta način spoznamo univerzalnost življenja do te mere, ki prej sploh ni bila mogoča. Razširi se naše mentalno obzorje in takoj začnemo sprejemati prebliske o možnostih v naravi, ki se tistim, ki še ne morejo videti, zdijo kot najbolj divje sanje.

Če je to učinek, ki ga prinese pridobitev preproste astralne vizije in njena uporaba v odnosu do goste fizične materije, potem si poskušajmo predstavljati učinek, ki ga na um opazovalca, ki je zapustil fizično raven in izčrpano preučil bolj živo življenje in neskončno hitrejša vibracije astrala, naredi nov in transcendenten občutek odpiranja, ki ga očaranemu pogledu odkriva

nek višji svet, katerega vibracije so neprimerno hitrejšje kot tiste na fizični ravni; približno tako kot so vibracije svetlobe hitrejšje od vibracij zvoka - svet, v katerem, okoli človeka in v njem, nepretrgoma utripa povsod prisotno življenje povsem drugega reda, ki mu podarja neko strašansko višjo moč.

Metoda spoznavanja

Že sam občutek, ki nam omogoča to spoznavanje, je eno izmed čudes tega nebeškega sveta; nič več ne slišimo, vidimo in zaznavamo z ločenimi in omejenimi organi, kot je to tu spodaj, niti ne z neskončno širšo sposobnostjo vida in sluha, ki jo posedujemo na astralni ravni. Namesto tega v sebi čutimo neko nenavadno novo moč, ki ni niti malo podobna vsem tem, pa vendar vsebuje vse te in še mnogo več - moč, ki nam omogoča, da v trenutku, ko se pred nami pojavi neka oseba ali predmet, le-to vidimo, slišimo in čutimo, in še več, da takoj vemo vse o njej - njene vzroke, njene učinke in njene možnosti, vsaj v zvezi s to ravno in tistimi pod njo. Odkrijemo, da razmišljanje pomeni razumevanje. Nikoli ne obstaja nikakršen dvom, oklevanje ali odlašanje. To niso značilnosti neposrednega delovanja tega višjega čuta. Če pomislimo na nek kraj, se na njem v trenutku tudi znajdemo. Če pomislimo na prijatelja, je ta takoj pred nami. Tu ne more nastati nerazumevanje, ne moremo biti prevarani ali zavedeni zaradi zunanje pojavnosti, kajti vsaka misel in čutenje prijatelja sta za nas na tej ravni kot odprta knjiga.

Če smo dovolj srečni, da imamo prijatelja, ki ima odprte višje čute, je naš medsebojen odnos popoln, onstran kakršnega koli zemeljskega pojmovanja. Ne obstajata ne oddaljenost ne ločenost. Čutenja niso več skrita, ali pa, v najboljšem primeru, na pol sporočena z neprimernimi besedami. Vprašanja in odgovori niso več potrebni, saj jih zamenja "branje" oblikovanih miselnih-oblik. Izmenjava idej je enaka hitrosti, s katero se te pojavljajo v umu.

Celotno znanje je dostopno raziskovanju, če ne presega te vzvišene ravni. Preteklost sveta je odprta kot sedanost. Na razpolago imamo neizbrisljive zapise narave, pred našimi očmi se po volji odvijata starodavna in sodobna zgodovina. Nismo več odvisni od zgodovinarjev, ki so lahko slabo informirani ali pa so bolj ali manj površni. Sami lahko preučimo vsak dogodek, ki nas zanima. In prepričani smo lahko, da bomo videli “resnico, vso resnico, in nič drugega kot le resnico”. Če smo sposobni ostati na višjih nivojih ravni, se pred nami kot zvitek odvijajo naša pretekla življenja in karmični vzroki, ki so nas oblikovali v to, kar smo. Vidimo, katero karmo bomo morali še obdelati, preden ne bo “zaključen dolg in žalosten račun”. Na ta način z nezgrešljivo gotovostjo razumemo svoje pravo mesto v evoluciji.

Vendar pa bodočnosti ne moremo videti enako jasno kot preteklost, kajti ta sposobnost pripada še višji ravni, in čeprav je predvidevanje na tej mentalni ravni večinoma možno, pa ni popolno. Kajti, če v zaplet usode poseže roka razvitega človeka, lahko njegova silna volja vnese nove niti in tako spremeni vzorec bodočega življenja. Tok običajno nerazvitega človeka, ki praktično nima lastne volje, je mogoče predvideti dokaj jasno. Ko pa prime v svoje roke svojo prihodnost drzni Ego, natančno predvidevanje ni več mogoče.

Okolje

Prvi učenčevi vtisi, ko bo pri polni zavesti vstopil na mentalno raven, bodo verjetno povezani s to silno blaženostjo in neopisljivo vitalnostjo, neznan-sko povečano močjo in popolnim zaupanje, ki iz te izhaja. In kaj bo videl, ko bo za raziskovanje okolja uporabil svoj novi čut? Znajde se v sredini nečesa, kar se zdi kot celotno veselje stalno spreminjajoče se svetlobe, barv in zvokov, kakršnih si ni domišljal niti v svojih najbolj vzvišenih sanjah. Res je, da tu spodaj “oko ni videlo, uho ni slišalo in človekovo srce ni zaznalo” sijaja nebeškega sveta. Človek, ki je enkrat pri polni zavesti izkusil nebeški svet, bo na ta svet gledal s povsem drugačnimi očmi. Ta izkušnja

je tako drugačna od vsega, kar poznamo na fizični ravni, da je vsak poskus, da bi jo opisali z besedami, le čuden občutek nemoči - popolne nezmožnosti, ne le, da bi ga lahko opisali, saj to upanje opustimo že na začetku, ampak celo, da bi si tisti, ki ga ni videl sam, sploh lahko ustvaril kakšno predstavo.

Predstavljajte si človeka s čutenjem silne blaženosti, z že opisano neskončno povečano močjo, kako plava v morju žive luči, obdan z raznovrstno lepoto barv in oblik, ki se spreminjajo z vsakim valom misli, ki prihaja iz njegovega uma, in kako odkriva, da je vse to le izraz njegovega mišljenja v materiji mentalne ravni in njeni elementalni esenci. Kajti ta materija je povsem istega reda kot tista, iz katere je sestavljeno mentalno telo. In ko se odvije vibracija delcev mentalnega telesa, ki jo imenujemo misel, se ta takoj razširi v to okolje mentalne materije in v njem spodbudi ustrezne vibracije, medtem ko se elementalna esenca izoblikuje z absolutno natančnostjo. Konkretno misli seveda prevzamejo oblike ustreznih predmetov, medtem ko se abstraktne ideje običajno predstavijo z raznovrstnimi najpopolnejšimi in najlepšimi geometrijskimi oblikami. V zvezi s tem moramo povedati, da postanejo na tej višji ravni mnoge misli, ki so za nas tu spodaj samo abstraktnosti, konkretna dejstva.

Tako bomo videli, da se v tem višjem svetu lahko vsak, ki si to želi, posveča mirnemu razmišljanju in se izključi iz okolja, da lahko dejansko zaživi v svojem lastnem svetu, ne da bi ga lahko kaj zmotilo, in še s to dodatno prednostjo, da lahko spremlja vse svoje ideje (in njihove posledice), kako pred njegovimi očmi popolnoma obdelane prehajajo v neke vrste panoramo. Če pa želi opazovati raven, na kateri se nahaja, mora za ta čas skrbno izključiti lastno mišljenje in tako povsem spremeniti pogoje, v katerih se nahaja, zato da njegove kreacije ne bi vplivale na občutljivo materijo v okolici.

To ohranjanje izključenosti uma ne smemo mešati s praznino uma, proti kateri se usmerjajo tako številne prakse Hatha Yoge. V tem primeru postane zaradi popolne pasivnosti um top, zato da ne bi kakšna njegova misel nudila

odpor vstopu nekega zunanjega vpliva, ki se mu lahko približa. To stanje je zelo blizu stanju medija. V prvem primeru pa je um ostro pozoren in kolikor je možno buden, ko začasno izključuje misli, zgolj z namenom, da bi se izognil vdoru osebnostnega enačenja z opazovanjem, ki ga želi opraviti.

Ko obiskovalec mentalne ravni uspe vstopiti v to stanje, odkrije, da navkljub temu, da on ni več center žarčenja vsega tistega čudovitega bogastva svetlobe, barv, oblik in zvokov, ki sem jih poskušal tako neprimerno opisati, le-to ni prenehalo obstajati; ampak nasprotno, da so njegove harmonije in bleščanja še večja in silnejša kot prej. Ko išče razlago za ta pojav, začenja razumevati, da vsa ta čudovitost ni samo neka nepotrebna ali naključna predstava, neke vrste devachanska aurora borealis, ampak da ima vse nek pomen, ki ga lahko dojame. Odkrije dejstvo da je vse, kar opazuje v tej ekstazi veselja, le veličastni barvni jezik Dev - izražanje misli ali pogovor bitij, ki so na evolucijski lestvi precej višje od njega. S poskusi in prakso odkrije, da tudi on lahko uporablja ta nov in lep način izražanja. In preko tega odkritja pride do posesti drugega velikega področja svoje dediščine v tem nebeškem kraljestvu - do moči učenja in komuniciranja z vzvišenimi, nečloveškimi bitji, o katerih bomo spregovorili več takrat, ko bomo obravnavali ta del našega predmeta.

Sedaj že postaja jasno, zakaj je nemogoče posvetiti en del te razprave prizorišču na mentalni ravni, kot je to bilo mogoče v primeru astralne ravni, saj mentalni svet dejansko sploh nima nekega lastnega prizorišča, razen tistega, ki ga ustvari vsak posameznik s svojim mišljenjem - ali pa, če sprejmemo dejstvo, da so to prizorišča številnih bitij, ki nenehno prehajajo pred našimi očmi, pogosto v najbolj transcendentni lepoti. Pogoje tega višjega življenja je tako težko izraziti z besedami, da bi bila morda dejstva bolje opisana, če bi rekli, da tam obstajajo vsa možna prizorišča in da na zemlji ne moremo zaznati nič, kar tu ne bi bilo bolj polno in silno, ne nebo ne morje, ter onstran vsake domišljije. Vendar pa vsak lahko vidi le toliko tega sijaja žive realnosti, kolikor lastne sposobnosti za gledanje ima, to je, le tisto,

kar mu omogoča zaznati njegov razvoj med njegovim zemeljskim in astralnim življenjem.

Veliki valovi

Če želi obiskovalec nadaljevati s svojo analizo ravni in odkriti kaj bi se zgodilo, če ga ne bi motile misli ali razgovori prebivalcev ravni, to lahko stori tako, da okoli sebe oblikuje veliko lupino, skozi katero ne more prodreti nobeden od teh vplivov. Tako lahko (seveda s popolnoma mirnim umom), preiskuje pogoje, ki obstajajo znotraj te lupine.

Če bo poskus izvedel dovolj skrbno, bo odkril, da se morje luči ni umirilo, ampak da njegovi delci nadaljujejo s svojim silnim in hitrim vibriranjem, a nekako homogenim; da se čudovito iskrenje barv in nenehno spreminjanje oblik ne odvija več, ampak da je sedaj sposoben zaznati nek drug niz pravih utripanj, ki so jih prej prekrivali bolj umetni pojavi. Ta so očitno univerzalna, tako da jih ne more preprečiti ali preusmeriti nobena lupina, ki jo ustvari moč človeka. Ne spreminjajo barv in ne prevzemajo oblik, ampak valujejo z neupogljivo pravilnostjo preko celotne materije ravni, navzven in nazaj, kot vdih in izdih kakšnega velikega diha, ki je onstran našega razumevanja.

Teh utripanj je več vrst, ki se med seboj jasno razlikujejo po obsegu, po dolžini vibriranja in po tonu harmonije, ki jo določajo. In večji od vseh teh en velik val, ki se zdi kot srčni utrip sistema - val, ki izvira iz neznanih centrov na daleč višjih ravneh in razliva svoje življenje preko vsega našega sveta in potem spet pritegne svojo mogočno plimo proti Tistemu, iz česar je izšel. Preliva se v dolgi valoviti krivulji, njegov zvok pa je podoben mrmanju morja, ki ga obenem preplavlja mogočen odmev zmagoslavnega speva - prava glasba sfer. Tisti človek, ki je enkrat slišal to čudovito pesem narave, je ne bo nikoli povsem pozabil; celo tu, na tej žalostni fizični ravni utvare jo vedno posluša kot neko vrsto podtona, ki ga v umu nenehno spominja na silo, svetlobo in sijaj resničnega življenja.

Če je obiskovalec čist v srcu in umu in je dosegel določeno stopnjo duhovnega razvoja, lahko poistoveti svojo zavest s tem valovanjem čudovitega vala - se spoji z njegovim duhom in nekako prepusti, da ga ta ponese navzgor do svojega izvora. Pravim, da je to mogoče, vendar pa ni modro - razen če nima poleg sebe svojega Mojstra, ki ga lahko ob pravem času potegne iz tega silnega objema, kajti sicer bi ga njegova neustavljiva sila, ki se ji ni mogoče upreti, ponesla navzgor v še bolj vzvišene ravni, katerih sijaj je še precej večji in ga njegov ego še ne bi bil sposoben prenesti. Izgubil bi zavest, brez gotovosti o tem, kako, kje in kdaj bi jo lahko znova pridobil. Res je, da je končni cilj človeške evolucije pridobitev združenosti, vendar pa je potrebno ta končni cilj doseči pri polni zavesti, kar je podobno zmagoslavnemu prihodu zmagovitega kralja v svoje kraljestvo, ne pa prepustitvi toku v stanju ne-zavesti, ki se le malo razlikuje od izničenja.

Višji in nižji nebeški svetovi

Vse, kar smo poskušali do sedaj navesti v tem opisu, pripada najnižjemu pod-oddelku mentalne ravni. To kraljestvo narave ima namreč, prav tako kot astralno in fizično, svojih sedem pod-oddelkov. Od teh, štiri nižje, ki jih v teozofski literaturi imenujemo rupa ali ravni oblike, sestavljajo nižji nebeški svet, v katerem povprečen človek preživi svoje dolgo življenje blaženosti med dvema inkarnacijama. Drugim trem oddelkom pravimo arupa ali brez oblike, in ti sestavljajo višji nebeški svet, v katerem deluje reinkarnirajoči se ego - resnični dom človekove duše. Ti sanskrtski nazivi nakazujejo, da na rupa ravneh vsaka misel prevzame neko določno obliko, medtem ko se na arupa pod-oddelkih izražajo na povsem drugačen način, kar bomo kmalu tudi opisali. Razlika med tema dvema velikima delitvama ravni - rupa in arupa - je zelo očitna; do te mere, da je na vsaki od teh nujna uporaba samostojnega nosilca zavesti.

Nosilec, ki ustreza nižjemu nebeškemu svetu, je mentalno telo, medtem ko ustreza višjemu nebeškemu svetu kavzalno telo - nosilec reinkarnirajočega

se ega, v katerem prehaja iz enega življenja v drugo, skozi celotno evolucionsko obdobje. Veliko razliko predstavlja tudi dejstvo, da je na teh štirih nižjih pod-oddelkih še vedno možna določena stopnja utvare, vendar ne za tistega, ki se giblje po njem pri polni zavesti še za časa življenja, ampak le za nerazvito osebo, ki preide na te pod-ravni po spremembi, ki ji ljudje pravimo smrt. Okoli njega se zberejo njegove višje misli in težnje, ki jih je porodil med zemeljskim življenjem, in oblikujejo neke vrste lupino - neko vrsto lastnega subjektivnega sveta, v katerem preživlja svoje nebeško življenje, ne da bi se, ali pa zelo slabo, zavedal sijaja ravnih okoli njega. Dejansko običajno predvideva, da je to, kar vidi, tudi vse, kar je tam mogoče videti.

Vendar pa bi se motili, če bi mislili, da je ta miselni oblak neka omejitev. Njegova funkcija je ta, da človeka usposobi za odzivanje na določene vibracije - ne pa, da bi ga odrezal od ostalih. Res je, da so te misli, ki obdajajo človeka, moči, s katerimi zbira bogastvo nebeškega sveta. Ta mentalna raven je sama po sebi odsev Božanskega Uma - zaloga neskončnega obsega, iz katere lahko vsak, ki uživa nebo, izvleče natančno to, kar je v sorazmerju z močjo njegovih misli stremljenj, ki jih je porodil med fizičnim in astralnim življenjem.

V višjem nebeškem svetu pa te omejitve ne obstajajo več. Res je sicer, da se tudi tukaj še mnogi egoji le slabotno in sanjavo zavedajo svojega okolja, vendar pa je to, kar vidijo resnično, saj misel ne prevzema več istih omejenih oblik kot na nižjih pod-oddelkih.

Delovanje misli

Natančno stanje uma človeških prebivalcev teh različnih pod-ravnih bomo obravnavali bolj obsežno v posebnem poglavju, vendar pa je za natančno dojetje načina, na katerega deluje misel na teh nižjih in višjih nivojih, potrebno natančno razumevanje teh velikih oddelkov, tako da bo morda dobro, če podrobno opišemo nekatere poizkuse, ki so jih, z namenom, da bi osvetlili ta predmet, izvedli naši raziskovalci.

V začetnem obdobju raziskovanja je postalo očitno, da je tako na mentalni kot na astralni ravni prisotna določena elementalna esenca, ki je povsem ločena od same materije ravni in da je ta veliko bolj občutljiva na delovanje misli v tem svetu kot pa tista v nižjem. V tem nebeškem svetu je vse miselna substanca in zato ni le elementalna esenca, ampak tudi sama materija ravni, neposredno pod vplivom delovanja uma. Zato je bilo nujno potrebno opraviti poskus, da bi razlikovali med tema dvema učinkoma.

Po različnih manj uspešnih poizkusih je bila sprejeta metoda, ki zahteva precej jasno predstavo o različnih rezultatih. En raziskovalec je ostal na najnižjem pod-oddelku in tam ustvarjal miselne-oblike, medtem ko so se drugi povzpeli na naslednjo višjo pod-raven, tako da so lahko od zgoraj opazovali, kaj se dogaja, in se tako izognili mnogim možnostim zmede. V teh okoliščinah so poskušali poslati misel naklonjenosti in pomoči nekemu odsotnemu prijatelju v precej oddaljeni deželi.

Rezultat je bil res izjemen: iz materije mentalne ravni oblikovala se je neke vrste vibrirajoča lupina, ki se je širila iz operaterja v vse smeri kot krožno valovanje, ki ga sproži kamen, vržen v mirno vodo. S to razliko, da je šlo v tem primeru za krog vibracij, ki se je širil v vse razsežnosti in ne samo po ravni površini. Te vibracije so, tako kot na fizični ravni, a veliko bolj postopoma, z oddaljevanjem od svojega izvora izgubljale svojo jakost, dokler se niso v neskončni oddaljenosti tako oslabile, da niso bile več zaznavne.

Na ta način je vsako bitje na mentalni ravni center žarečega mišljenja. In čeprav se žarki širijo v vse smeri se niti najmanj ne mešajo med seboj, enako kot to velja tu spodaj za žarke svetlobe. To širjenje krogov vibracij je bilo večbarvno in prelivajoče, vendar pa so barve z oddaljevanjem postajale vse bolj in bolj medle.

Učinek na elementalno esenco ravni pa je bil povsem drugačen. Na tej ravni misel v trenutku prikličje v obstoj neko razločno človeško obliko v eni sami barvi, čeprav z mnogimi odtenki. Takšna oblika je torej v trenutku, kot blisk, preletela ocean proti prijatelju, kateremu je bilo namenjeno dobro

voščilo, in tam je prevzela elementalno esenco astralne ravni ter tako postala običajen umetni elemental te ravni in čakala na priložnost, da na prijatelja izlije nakopičen dobrodejni vpliv. Pri prevzemanju astralne oblike je mentalni elemental izgubil precej svoje bleščavosti, vendar pa je ostal blesk njegove roza barve jasno in povsem viden v lupini prevzete nižje materije in tako kazal lastno izvorno misel, ki je vdihnila dušo elementalni esenci njene lastne ravni. Tako sta ta misel in njena oblika, mentalni elemental, delovali kot duša astralnega elementala ter tako točno sledili metodi, s katero prevzema ovoj za ovojem duh, ko se spušča skozi različne ravni in pod-ravni.

Naslednji poizkusi v tej smeri so odkrili dejstvo, da se barva projiciranega elementala spreminja z značajem misli. Kot smo rekli, neka močna misel naklonjenosti porodi neko bitje bleščeče roza barve. Silna želja po ozdravitvi, odposlana proti bolnemu prijatelju, je priklicala v obstoj izjemno ljubek srebrno-bel elemental. Medtem ko je vztrajen mentalni napor, ki naj bi umiril in okreplil um neke potrte in obupane osebe, proizvedel lepega, bleščeče zlato-rumenega sla.

V vseh teh primerih je bilo videti, da je bila, poleg žarečega učinka barv in vibracij, ki so se porodile v materiji ravni, proti osebi, kateri je bilo sporočilo namenjeno, odposlana določna sila v obliki nekega elementala. To se je nespremenljivo dogodilo vedno, razen v enem samem slučaju. Eden od operaterjev je, medtem ko se je nahajal na nižjem oddelku ravni, usmeril silno misel ljubezni in predanosti proti Adeptu, ki je njegov duhovni Učitelj. Opazovalci na višji ravni so lahko opazili, da je bil rezultat v nekem smislu preobrat tega, kar se je odvijalo v predhodnih primerih.

Predpostavljati bi morali, da je učenec vsakega od velikih Adeptov stalno povezan s svojim Učiteljem z neprekinjenim tokom misli in vpliva, ki se na mentalni ravni odraža kot velik žarek ali tok bleščeče svetlobe vseh barv - vijolične, zlate in modre. Tako bi lahko pričakovali, da je ljubezniva učenčeva goreča in ljubeča misel sprožila vibracijo vzdolž tega toka. A namesto tega, je prišlo do nenadne okrepitve barv tega žarka svetlobe in do določnega valovanja duhovnega vpliva proti učencu. Tako je očitno, da v pri-

meru, ko učenec pošlje svojo misel Mojstru, prihaja do oživitve njegove zveze z Mojstrom in tako do odprtja poti za dodatno izlivanje sile in pomoči z vzvišenih ravni. Zdi se, da je Adept nekako visoko nasičen z vplivi, ki krepijo in pomagajo, tako da neka misel, ki sproži povečano delovanje komunikacijskega kanala, ne odpira nov tok, tako kot je to običajno, ampak zgolj razširi odprtino, skozi katero se lahko prelije njegov veliki ocean lju-bezni.

Na arupa nivojih je razlika v učinku misli zelo izrazita, še posebej v zvezi z elementalno esenco. Vrtinčenje, ki nastane v materiji ravni, je sicer podobno, vendar v tej bolj prefinjeni obliki materije veliko silnejše. V bistvu se ne ustvari nobena oblika, pa tudi metoda delovanja je povsem drugačna. Vsi poizkusi na nižjih pod-ravnih so pokazali, da je elemental krožil okoli osebe, kateri je bila namenjena misel, in čakal na ugodno priložnost, da izprazni svojo energijo, najsi na njeno mentalno, astralno ali fizično telo. Tu pa je rezultat podoben neki vrsti svetlečega bliska esence kavzalnega telesa misleca, ki je usmerjen proti kavzalnemu telesu cilja njegove misli. Misel je na nižjih pod-ravnih vedno usmerjena proti osebnosti, medtem ko tu vpliva na reinkarnirajoči se ego, na resničnega človeka. In če je naše sporočilo kakor koli povezano z osebnostjo, jo bo doseglo le od zgoraj, preko njenega kavzalnega nosilca.

Miselne-oblike

Seveda niso vse misli, ki jih lahko vidimo na tej ravni, povsem natančno usmerjene proti neki drugi osebi. Mnoge so le preprosto izvržene in medlo begajo naokoli. Tudi raznovrstnost njihovih oblik in barv je praktično neskončna, tako da že študij le-teh predstavlja neko samostojno in očarljivo znanost. Kakršen koli podrobnejši opis, pa četudi le glavnih najnižjih razredov, bi zahteval veliko več prostora kot ga imamo na razpolago, tako da bomo podali le neko idejo o glavnih načelih, po katerih se oblikujejo te miselne-oblike. In sicer iz odlomka bleščečega članka o tem predmetu, ki

ga je v septembru leta 1896 objavila v reviji *Lucifer* g. Besant. Tam govori o treh velikih načelih, na katerih sloni oblikovanje miselnih-oblik, ki jih poraja um, in sicer:

- a) kakovost misli določa njeno barvo,
- b) narava misli določa njeno obliko,
- c) natančnost misli določa jasnost njenega obrisa.

Nato opisuje način, na katerega se določa barva, in pravi:

“Če astralno in mentalno telo vibrirata pod vplivom predanosti, bo aura prelita z bolj ali manj silovito modrino, pri čemer sta lepota in čistost sora-zmerni z globino, vzvišenostjo in čistostjo čutenja. Takšne miselne-oblike lahko vidimo v cerkvah.

Vzdigujejo se kot valujoče mase modrih oblakov, ki večinoma niso jasno zaključeni. Barva je prepogosto zasenčena zaradi primesi sebičnih misli. V takšnem primeru se modra pomeša z rjavo in tako izgubi svoj sijaj. Predana misel altruističnega srca pa je po barvi tako lepa kot globoka modrina poletnega neba. Skozi te modre oblake pogosto sijejo bleščeče zlate zvezde, ki se spuščajo kot prha isker.

Jeza porodi rdečo barvo vseh odtenkov, od opečno rdeče do sijoče škrlatne. Surova jeza se objavlja z bliski medle temno rdeče barve in temno rjavimi oblaki. Medtem ko se jeza plemenite ogorčenosti izraža z živo škrlatno, ki nikakor ni nelepa, čeprav vzbuja neprijeten drget.

Naklonjenost sproža oblake roza odtenka, ki se izmenjuje s temnim karmin odtenkom, ko je ta živalske narave, z roza-rdečim, ki je pomešan z rjavo barvo, ko je ta sebična, s temno zeleno barvo, ko jo obarva ljubosumje, in z najbolj sladkimi odtenki blagega roza odtenka, podobnega prvim znakom jutranje zarje, ko je ljubezen očiščena vseh sebičnih prvin in ko valuje v vse širših krogih neosebne, velikodušne nežnosti in sočutja do vseh, ki so tega potrebni.

Razum ustvarja rumene miselne-oblike. Čisti razum, usmerjen k duhovnim ciljem, poraja zelo blago in lepo rumeno barvo, medtem ko sproža takrat, ko se uporablja za bolj sebične cilje, ali ko je pomešan s stremuštvom, globlje, a jasne in silovite odtenke oranžne barve.” (*Lucifer*, Vol. XIX., str. 71)

Seveda moramo upoštevati, da so v zgornjih odlomkih opisane tako mentalne kot tudi astralne miselne-oblike, pri čemer nekatera od omenjenih čutenj potrebujejo za svoj izraz materijo nižje, pa tudi višje ravni. V nadaljevanju so v tem članku opisani nekateri primeri lepih oblik, podobnih rožam in školjkam, ki jih včasih prevzamejo naše plemenitejše misli. Posebej pa je obravnavan nek pogost slučaj, pri katerem misel prevzame človeško obliko, tako da jo je mogoče zamenjati s prikaznijo:

“Miselna-oblika lahko prevzame podobo svojega ustvarjalca, če si ta oseba silno želi, da bi bila prisotna na nekem določenem kraju, ali da bi obiskala neko določeno osebo in da bi jo ta videla; potem takšna miselna-oblika prevzame njeno podobo, jasnovidec pa jo lahko zamenja z astralnim telesom njenega ustvarjalca. Če je to njen namen, lahko takšna miselna-oblika prenese neko sporočilo, ki v astralnem telesu osebe sproži sebi sorodne vibracije, ki nato preidejo iz astralnega telesa v možgane, ki jih prevedejo v misel ali stavek. Nadalje lahko takšna miselna-oblika, preko obstoječega magnetnega odnosa, prenese svojemu ustvarjalcu vtisnjene vibracije (*Ibid.*, str. 73).”

Tisti, ki želijo razumeti to zelo zapleteno področje našega predmeta, bi morali ta članek, iz katerega smo izbrali te navedbe, preučiti zelo pozorno, saj je opremljen tudi z lepimi reprodukcijami barvnih ilustracij, ki zelo pomagajo vsem tistim, ki jih ne morejo videti in tako ne morejo dobro dojeti, kaj so dejansko te miselne-oblike.

Pod-ravni

Če bi se vprašali, kakšna je resnična razlika med materijo različnih pod-ravni mentalne ravni, bi lahko odgovorili le na splošen način, saj vaš nesrečni

pisec nima na voljo ustreznih pridevnikov, s katerimi bi lahko opisal najnižje pod-ravni, kaj šele višje. Kaj lahko torej rečemo drugega kot le to, da je z vzpenjanjem materija vse bolj redka, harmonija vse bolj popolna, svetloba pa vse bolj živa in prosojna?

V zvoku je več poltonov, v barvah več občutljivih odtenkov, z vzpenjanjem pa odkrivamo tudi nove barve in fizičnemu vidu povsem neznane odtenke. Poetično, pa vendar verno, so svetlobo nižjih pod-ravni opisali kot temo nasproti tisti z višjih. Morda bo ta predstavitev bolj preprosta, če začnemo na vrhu, namesto na dnu, in poskušamo dojeti, da na najvišji pod-ravni materiji vdihuje dušo in jo oživlja energija, ki kot svetloba valuje z še višje ravni, ki se nahaja daleč onstran mentalne ravni. Če se spustimo na drugi pod-oddelek odkrijemo, da je postala materija prve pod-ravni energija te druge pod-ravni, oziroma natančneje, izvorna energija in materija prve pod-ravni, s katero se je ta obdala, je energija, ki oživlja materijo te druge pod-ravni.

Na tretji pod-ravni je izvorna energija že dvakrat ovita v materijo, in sicer prve in druge pod-ravni, preko katerih je prešla. Ko pridemo do sedmega pod-oddelka je ta izvorna energija že šestkrat ovita in zato veliko slabotnejša in manj dejavna. Ta proces je povsem enak ovijanju Atme, prvobitnega Duha, ko se kot monadična esenca spušča, da napolnila z energijo ravni kozmosa. Ta proces se v naravi stalno ponavlja, tako se bo študent znebil mnogih težav, če se bo poskušal seznaniti s to idejo. (Glej A. Besant, *Ancient Wisdom*, str. 54 in opomba.)

Zapisi o preteklosti

Ko govorimo o splošnih značilnostih mentalne ravni, ne smemo pozabiti omeniti stalno prisotno ozadje, ki ga tvorijo zapisi o preteklosti - spomin narave, edina zanesljiva zgodovina sveta. To, kar imamo na tej ravni, še ni popoln spomin, ampak le odsev nečesa še veliko višjega. A je že ta spomin veliko bolj jasen, natančen in povezan ter povsem drugačen kot ohlapno

in prekinjeno objavlanje v astralnem svetu. Zato lahko kot resnične obravnavamo le podobe o preteklosti jasnovidca, ki poseduje vizijo na mentalni ravni. Pa tudi v tem primeru moramo upoštevati, razen če ima jasnovidec sposobnost, da bi pri polni zavesti prehaja s te ravni na fizično, možnost napak pri prenašanju spomina na to, kar je videl.

Študent pa, ki je uspel razviti svoje latentne sposobnosti do te mere, da lahko uporablja čut, ki pripada tej mentalni ravni, še v času, ko se nahaja v fizičnem telesu, ima pred seboj polje za zgodovinsko raziskovanje najbolj očarljivega značaja. Ne le, da lahko po mili volji pregleduje celotno znano zgodovino, popravlja številne napake in napačna razumevanja, ki so se nabrala v poročilih, ki so nam jih posredovali, ampak se lahko po volji sprehaja skozi celotno zgodovino sveta, tja do njegovih začetkov, in opazuje počasen razvoj človekovega razuma, sestop Gospodov Ognja in rast mogočnih civilizacij, ki so jih ustanovili.

Njegov študij ni omejen le na razvoj človeštva, ampak se pred njim, kot v muzeju, odpira razvoj čudnih živalskih in rastlinskih oblik, ki so zasedale svet, ko je bil ta še mlad. Lahko spremlja čudovite geološke preobrazbe in tok velikih kataklizem, ki so vedno znova spreminjale zemeljsko površje.

Pred njim se odpirajo mnoge in različne možnosti dostopa do teh zapisov - dejansko tako številne in tako raznovrstne, da bi ta prednost mentalne ravni, četudi bi bila edina, preseгла značaj vseh nižjih svetov. Ko pa temu dodamo še izjemno porast priložnosti za pridobivanje znanja, ki ga nudijo te nove in širše sposobnosti - privilegij neposrednega in neoviranega odnosa s kraljestvom Dev, pa tudi s samimi Mojstri Modrosti - pa tudi mir in olajšanje pred izčrpanostjo in naporom fizičnega življenja, ki ga je dosegel z uživanjem globoke in nespremenljive blaženosti, in predvsem neskončno povečane zmožnosti razvitega študenta za služenje bližnjim - iz vsega tega lahko razkrijemo kakšen slaboten namig o tem, kaj pridobi učenec, ko si pridobi pravico, da po volji in pri polni zavesti vstopa v to svetleče kraljestvo nebeškega sveta.

Prebivalci

Pri našem poskusu, da bi opisali prebivalce mentalnega sveta, bo morda dobro, če jih razdelimo v dva ali tri glavne razrede, tako kot smo to naredili v Priročniku Astralna raven. In sicer, v človeške, ne-človeške in umetne, pri čemer bodo pod-oddelki seveda veliko manj številni kot na predhodni ravni, saj izdelki človekovih zlih strasti, ki so na astralni ravni tako številni, tukaj sploh ne morejo obstajati.

I. Človeški

Prav tako kot smo naredili v primeru obravnavanja nižjega, astralnega sveta, bomo tudi človeške prebivalce mentalne ravni razdelili v dva razreda - na tiste, ki so sedaj povezani s fizičnim telesom, in tiste, ki to niso - na žive in preminule, kakor jih na splošno napačno poimenujemo. Niso potrebne kakšne velike izkušnje s teh vzvišenih ravni, da človek v temeljih spremeni svoje pojmovanje o spremembi, ki se zgodi ob smrti. V trenutku dojamemo razširitev zavesti, tako v astralnem in še bolj v tem mentalnem svetu, saj je polnost resničnega življenja nekaj, kar tu spodaj ne moremo nikoli spoznati. In ko zapustimo to fizično zemljo, preidemo v resnično življenje, ne pa da ga zapustimo. Trenutno ne razpolagamo s primernimi in obenem natanč-

nimi besedami, s katerimi bi lahko izrazili te pogoje. Morda pa bi bilo poimenovanje teh bitij kot utelešena in raztelesena manj zavajajoče od raznih drugih možnosti.

1. Utelešeni

Človeška bitja, povezana s fizičnim telesom, ki se pri polni zavesti in dejavnosti gibljejo na tej ravni, so samo Adepti in njihovi inicirani učenci, saj se nek študent, ki ga njegov Mojster ni poučil, kako naj uporablja svoje mentalno telo, ne bo sposoben svobodno gibati niti na najnižjih nivojih te ravni. Zavestno delovanje na najbolj vzvišenih nivojih še med fizičnim življenjem razkriva zelo visok razvoj in pomeni združitev človeka, tako da tu spodaj človek ni več le preprosta osebnost, na katero bolj ali manj vpliva individualnost, ampak je on sam ta individualnost, ki jo sicer ovira in omejuje telo, a vseeno vključuje moč in znanje visoko razvitega ega.

Za tistega, ki se je naučil gledati, so ti Adepti in Inicijati sijoče oble svetlobe in barve, ki odstranjujejo vse zle vplive povsod, kjer se pojavijo, in delujejo na vse, s čemer pridejo v stik, kot sijaj sonca na rože. Okoli sebe širijo občutek miru in sreče, ki se ga pogosto zavedo tudi tisti, ki ne vidijo. V tem nebeškem svetu se večina njihovega najbolj pomembnega dela odvija na najvišjih nivojih, kjer lahko na individualnost delujejo neposredno. S te ravni usmerjajo najbolj silne duhovne vplive v svet mišljenja, v katerem spodbujajo velika in koristna gibanja vseh vrst. Od tu se mnoge duhovne sile širijo s plemenitim samo-žrtvovanjem Nirmanakay. Tu se odvija tudi neposredno poučevanje tistih učencev, ki so dovolj razviti, da ga lahko sprejmejo. Na tem nivoju se namreč lahko odvija veliko bolj neposredno in popolno kot na astralni ravni. Poleg vseh teh dejavnosti, se posebej ukvarjajo z obsesnim delom, ki je povezano s tistimi, ki jih mi imenujemo umrli, kar pa bomo posebej opisali pozneje.

Seveda je precej prijetno, da na tej ravni praktično ni tako boleče zadolženih prebivalcev kot na astralni ravni. V svetu, katerega značilnosti sta nesebič-

nost in duhovnost, očitno ni mesta za črnega maga in njegove učence, saj je sebičnost bistvo vseh postopkov temačnih šol, pa tudi njihov študij okultnih sil je v celoti namenjen osebnostnim ciljem. Ne glede na to je pri mnogih od teh razum zelo visoko razvit in je zato materija mentalnega telesa izjemno dejavna in občutljiva za določeno delovanje. Vendar pa je v vseh primerih to delovanje povezano z neko vrsto osebnostne želje, tako da se lahko izraža samo preko nižjega dela mentalnega telesa, ki se je skoraj neločljivo prepletel z astralno materijo. Nujna posledica te omejitve je ta, da je njihova dejavnost praktično omejena na fizično in astralno raven. Človek, katerega težnje so v celotnem življenju povezane z zlom in sebičnostjo, sicer lahko ima obdobja čistega abstraktnega mišljenja, med katerimi uporablja, če se je to naučil, mentalno telo, vendar pa ga osebnostna prvina in prizadevanje za neko zlo od njega odtrgata, tako da se ponovno poveže z domačo astralno materijo. Lahko bi celo rekli, da črni mag lahko deluje na mentalni ravni samo takrat, ko pozabi, da je črni mag.

A tudi v takšnem primeru, ga lahko na mentalni ravni vidijo le ljudje, ki na tej ravni delujejo zavestno, nikoli pa tisti, ki v tem področju uživajo nebeški počitek po smrti. Kajti ti so tako popolno vsrkani v svet lastnih misli, da se jih ne more dotakniti nič zunanjega, zaradi česar so tudi popolnoma varni. S tem se potrjuje stari opis nebeškega sveta kot kraja, "kjer podli ne more vznemirjati in kjer utrujeni počivajo".

Spanec ali trans

Pri obravnavi utelešenih prebivalcev mentalne ravni se seveda naravno postavlja vprašanje, ali lahko na to raven kdaj koli prodrejo običajni ljudje med spancem, ali pa psihično razvite osebe v stanju transa. V obeh primerih je to mogoče, čeprav so ti primeri izredno redki. Nujna predpogoja sta čisto življenje in namen, toda kljub temu ne moremo takšno zadrževanje na tej ravni imenovati dejanska zavestnost, ampak preprosto zmožnost sprejemanja določenih vtisov.

Kot primer možnosti vstopanja na mentalno raven v snu lahko omenimo dogodek, ki se je odvil v povezavi z poizkusi, ki jih izvajal londonski krog Teozofskega društva in o katerih sem pisal v svoji knjigi *Dreams*. Tisti, ki je prebral to razpravo, se bo spomnil, da je bila različnim spečim osebam predstavljena miselna-oblika lepega tropskega kraja z namenom, da bi preverili njihov spomin ob prebuditvi. Primer, ki sicer ni bil obdelan v objavljenem opisu, ker ni bil posebej povezan s pojavi v sanjah, nam tu lahko služi kot koristna ponazoritev.

To je primer osebe čistega uma in upoštevanja vrednih, čeprav neizurjenih psihičnih sposobnosti. Učinek predstavitve miselne-podobe njenemu umu je bil precej presenetljiv. Čutenje spoštljivega veselja je bilo tako silno, misli, ki jih je priklicala kontemplacija o tem čudovitem prizoru, so bile tako vzvišene in duhovne, da je prešla zavest spečega v celoti v mentalno telo - oziroma, če to povemo z drugimi besedami, se je povzpela na mentalno raven. Seveda pa ne smemo predpostavljati, da se je ta oseba zavedala okolja te ravni ali njenih dejanskih pogojev. Nahajala se je preprosto v stanju običajne osebe, ki ta nivo doseže po smrti. Plavala je v morju svetlobe in barv, popolnoma vsrkana v lastne misli, ne da bi se zavedala česar koli izven teh. Ohranjala je ekstatično kontemplacijo o pokrajini in o vsem drugem, ki jo je ta podoba spodbudila. Vendar je kontemplirala z ostrejšim vpogledom, bolj popolnim presojanjem in z zvišano sposobnostjo mišljenja, ki je značilna za mentalno raven, ter ves čas uživala v silni blaženosti, ki smo jo že pogostokrat omenili. Speči je ostal v tem stanju kar nekaj ur, ne da bi se tega sploh zavedal. Nazadnje se je prebudil z občutkom globokega miru in notranjega veselja, o katerem pa ni bil sposoben poročati, saj ni prenesel nobenega spomina na to, kar se je dogajalo. Vendar pa brez dvoma neka takšna izkušnja, najsi se je v fizičnem telesu spominjamo ali ne, deluje kot zelo določna spodbuda za egov duhovni razvoj.

Čeprav zaradi pomanjkanja zadostnega števila poizkusov, človek okleva, da bi govoril preveč pozitivno o takšnem primeru, pa se zdi skoraj gotovo, da je mogoče pravkar opisan rezultat doseči samo v primeru neke osebe,

ki je že do neke mere psihično razvita. Ta isti pogoj je še bolj določno nujen, če poskuša v transu vstopiti na mentalno raven mesmerizirana oseba. Verjetnost takšnega primera je najbrž pri navadnih jasnovidcih, ki običajno ne dosega te ravni, ena proti tisoč, tako da mora biti jasnovidec izjemno razvit, pa tudi popolnoma čistega življenja in namena. In celo če poseduje vse te neobičajne značilnosti, bo imel neizurjen psihik velike težave pri skrbnem prenosu vizije z višje na nižjo raven. Vse te opombe zgolj opozarjajo na to, kar smo že tolikokrat omenili, in sicer, na nujnost skrbne vadbe pod okriljem usposobljenega inštruktorja, kajti šele potem je mogoče pripisati opisom njihovih vizij določeno težo.

2. Raztelešeni

Preden podrobno obravnavamo stanje raztelešenih entitet na različnih pododdelkih mentalne ravni, moramo imeti jasno predstavo o določni razliki med rupa in arupa nivoji, ki smo jih deloma že omenili. Na prvih človek živi pravzaprav v svetu lastnih misli in se povsem istoveti z osebnostjo iz življenja, ki ga je pred kratkim zapustil. Na drugih pa je preprosto reinkarnirajoči se ego ali duša tista, ki (če je v dovolj veliki meri razvila zavest na tem nivoju, da sploh lahko jasno spoznava) vsaj v določeni meri razume evolucijo, v katero je vključena, in delo, ki ga mora opraviti.

Vedeti moramo, da preide vsak človek med smrtjo in rojstvom skozi obe ti dve stanji, čeprav ima večina nerazvitih ljudi tako malo zavesti o njiju, da lahko rečemo, da ju prehaja v sanjah. Ne glede na to, pa se mora vsak človek, najsi zavestno ali ne-zavestno, dotakniti višjih ravni mentalne ravni, preden se lahko odvije reinkarnacija. Z napredovanjem njegove evolucije postaja ta stik zanj vse bolj določen in realen. Z napredovanjem ne postaja le vse bolj zavesten, ampak postaja tudi obdobje, ki ga preživlja v tem svetu realnosti, vse daljše. Dejstvo je namreč, da se njegova zavest počasi, a nenehno vzpenja preko različnih ravni sistema.

Primitivni človek, na primer, se med svojim življenjem le malo zaveda katere koli druge ravni kot fizične, in po smrti nižje astralne. To isto lahko trdimo tudi za nerazvitega človeka sedanjega časa. Bolj napredna oseba pa začenja imeti neko krajše obdobje nebeškega življenja, (seveda, na nižjih nivojih) a vseeno preživi večji del svojega časa med inkarnacijama na astralni ravni. Z napredovanjem se astralno življenje krajša, nebeško življenje pa podaljšuje. Ko pa oseba razvije intelektualni in duhovni um, preide skozi astralno raven skoraj brez vsakršnega odloga in nato uživa dolgo in srečno bivanje na bolj finih nivojih nižje mentalne ravni. Tedaj je zavest resničnega na njegovem višjem nivoju že precej prebujena, tako da se njegovo zavestno življenje na mentalni ravni razdeli v dva dela - pri čemer drugi in krajši del preživi na višjih pod-ravnih v kavalnem telesu.

Prej opisan proces se nato ponavlja. Življenje na nižjih nivojih se postopno skrajšuje, medtem ko postaja višje življenje vse daljše in polnejše, dokler ne pride trenutek, v katerem se zavest združi, ko se višji in nižji jaz neločljivo združita, tako da se človek ne more več oviti v lasten oblak misli in varati nižjega glede nebeškega sveta, ki se nahaja okoli njega. Ko usposobi resnične možnosti svojega življenja, začne prvič resnično živeti. Toda v trenutku, ko doseže te višine, to že pomeni, da je človek stopil na Pot in da je njegov bodoči razvoj določno v njegovih rokah.

Lastnosti, ki so nujne za nebeško življenje

Večja realnost nebeškega življenja v primerjavi z zemeljskim postane očitna takrat, ko preučimo pogoje, ki so potrebni za vstopanje v to vzvišeno stanje obstoja. Lastnosti, ki bi jih moral človek razviti med življenjem, če naj bi po smrti prebival v nebeškem svetu, so prav tiste, ki so jih imeli za resnično in trajno zaželene najbolj plemeniti in najboljši predstavniki naše civilizacije. Da bi neko stremljenje ali miselna-sila lahko obstajala na tej ravni, morajo biti njene prevladujoče značilnosti altruistične.

Naklonjenost do družine ali do prijateljev pripelje do nebeškega življenja mnoge ljudi; kakor tudi religiozna predanost. Vendar bi bilo napačno, če bi mislili, da se vse naklonjenosti in predanosti brezpogojno izrazijo v stanju po smrti, kajti pri vsaki od teh lastnosti obstajata dve možnosti: sebična in altruistična, čeprav bi lahko le za to drugo primerno trdili, da si v vsakem primeru zasluži ta naziv.

Obstaja ljubezen, ki se izliva na svoj cilj in ne pričakuje ničesar v povračilo - nikoli ne misli na sebe, ampak le na to, kaj lahko naredi za ljubljenega. Takšno čutenje poraja duhovno silo, ki lahko deluje le na mentalni ravni. Obstaja pa tudi drugo čustvo, ki ga včasih imenujejo ljubezen - zahtevna, sebična vrsta strasti, ki si želi le to, da bi bila ljubljena - ki nenehno misli le na to, kaj prejema, namesto na to, kaj daje, in se kaj hitro izrodi se v strašno ljubosumje, že ob (ali celo brez) najmanjšem povodu. Takšna naklonjenost ne vsebuje nobenega semena za mentalni razvoj. Sile, ki jih sproži v gibanje, se nikoli ne povzpnejo na mentalno raven.

Isto velja za čutenja določenega, zelo obsežnega razreda religiozno pobožnih ljudi, katerih edina misel ni slava njihovega božanstva, ampak zgolj to, kako naj rešijo svojo nesrečno dušo - stanje, ki kaže na to, da še niso razvili ničesar, kar bi si resnično zaslužilo ime duša.

Po drugi strani pa obstoja resnična religiozna predanost, ki nikoli ne misli na sebe, ampak le na ljubezen in hvaležnost do božanstva ali do vodje, ter je polna goreče želje, da bi lahko storila nekaj zanj ali v njegovem imenu. Takšno čustvo pogosto vodi do podaljšanega nebeškega življenja sorazmerno vzvišenega značaja.

Temu je seveda tako ne glede na božanstvo ali vodjo, in velja tako za pristaše Buddhe, Krishne, Ormuzda, Allaha ali Krista. Vsi na enak način dosežejo svojo nebeško srečo. Njena dolžina in kakovost sta odvisni od silnosti in čistosti njihovega čutenja in le malo od cilja njihove predanosti, čeprav to slednje lahko nedvomno vpliva na možnost prejemanja navodil med tem višjim življenjem.

Večinoma pa človeška predanost, tako kot večina človeške ljubezni, ni ne v celoti čista in ne v celoti sebična. Ljubezen mora biti res bedna, če v njej ni nobene altruistične misli ali spodbude. Po drugi strani pa lahko neko ljubezen, ki je običajno in v glavnem čista ter plemenita, zamrači krč ljubosumja ali neka prehodna misel na sebe. A v obeh primerih, tako kot vedno, zakon večne pravičnosti na koncu vse loči. Tako bo trenutni blisk plemenitega čustva v manj razvitem srcu gotovo prejel svoje povračilo v nebeškem svetu, četudi ne bi bilo v življenju nič drugega, kar bi dvignilo dušo nad astralno raven. Tako bo tudi mračna misel, ki je zatemnila sveti sijaj resnične ljubezni, izčrpala svojo silo v astralnem svetu, ne da bi vplivala na čudovito nebeško življenje, ki tu valuje skozi leta globoke ljubezni.

Kako si človek prvič zasluži nebeško življenje

Na začetnih stopnjah evolucije mnogi zaostali egoji nikoli zavestno ne dosežejo nebeškega sveta. Še več pa je takih, ki vzpostavijo le sorazmerno kratek stik z nekaterimi od njegovih nižjih pod-ravni. Seveda se mora vsaka duša pred naslednjo reinkarnacijo umakniti v svoj resnični jaz na višjih nivojih, vendar pa to še ne pomeni, da bo v tistem stanju izkušala to, kar imenujemo zavest. Ta predmet bomo bolj obsežno obravnavali takrat, ko se bomo ukvarjali z arupa nivoji. Bolje je, če našo razpravo začnemo pri najnižjih rupa nivojih in jo postopno nadaljujemo proti višjim. Tako bomo za trenutek pustili ob strani tisti del človeštva, katerega zavesten obstoj po smrti je dejansko omejen na astralno raven, in bomo obravnavali primer entitete, ki se je prvič povzpela nad to stanje in dosegla neko slabotno in bežno zavest na nižjih pod-oddelkih nebeškega sveta.

Očitno obstajajo številne metode, s katerimi je mogoče izvesti ta prvi pomemben korak v zgodnjem razvoju duše, vendar pa bo za naš namen dovolj, če bomo za primer vzeli eno od dokaj vznesenih zgodb iz resničnega življenja, ki so jih opazovali naši študentje, ko so preučevali te primere. V eni od teh je bila predmet razvojnih sil neka revna šivilja, ki je živela v eni

od najbolj žalostnih in bednih četrti Londona, na smrdljivem dvorišču East Enda, na katerega sta svetloba in zrak le težko prodrli.

Seveda ta ženska ni bila visoko izobražena, saj je bilo njeno življenje en sam dolg niz najtežjih del v najbolj težkih pogojih. Vendar je bila kljub temu dobrega srca, dobronamerno bitje, polno ljubezni in ljubeznivosti do vseh, s katerimi je prišla v stik. Njena sobica je bila zelo revna, morda kot vse druge na dvorišču, vendar pa je bila čista in urejena, bolj kot katera koli druga. Ni imela denarja, da bi ga lahko podarila, kadar se je kateri od sosedov zaradi bolezni znašel v stiski, vendar pa se je ob takšnih priložnostih vedno odtrgala od dela in s sočutjem pomagala, kolikor je mogla.

Dejansko je bila prava božja previdnost za grobe in neumne tovarniške dekline v soseščini, ki so jo počasi začele imeti za neko vrsto angela varuha, ki je vedno pripravljen pomagati v bolezni in težavah. Pogosto je po celodnevem naporu, ko se je le težko odvrnila od dela, bedela pozno v noč ob vzglavju trpečih, ki jih je vedno veliko v tem, za zdravje in srečo tako pogubnem okolju, kakršen je ta predel Londona. V mnogih primerih sta bila hvaležnost in naklonjenost, ki jih je prebujala ta ženica, edini vzvišeni čutenji, ki so jih izkušali ti ljudje med celotnim svojim surovim in umazanim življenjem.

Pogoji življenja so bili na tistem dvorišču takšni, da se ni čuditi, da so mnogi njeni oskrbovanci umrli. Vendar pa je za te zapuščene ljudi naredila mnogo več kot je vedela, saj jim ni nudila le drobne prijazne pomoči v trenutnih težavah, ampak tudi resnično pomembno spodbudo v smeri duhovne evolucije. Kajti to so bile nerazvite duše - entitete zaostalega razreda - ki v svojih preteklih življenjih niso nikoli prebudile duhovnih sil, ki bi jim edine lahko nudile zavesten obstoj na mentalni ravni. Sedaj pa so imele prvič pred seboj nek ideal, pri katerem so se lahko navdihovale, obenem pa v sebi prebujale resnično altruistično ljubezen, ki jo je sprožalo njeno ravnanje. In že samo dejstvo, da so lahko občutile to čutenje, jih je vzdignilo in jim nudilo večji občutek individualnosti, tako da so po svojem obdobju na astralni ravni prvič izkusile najnižje pod-oddelke nebeškega sveta. Sicer kratka izkušnja,

ki je bila verjetno slabotna in prav gotovo ne naprednega tipa, a navkljub temu veliko večjega pomena kot se zdi na prvi pogled. Kajti, ko se prvič prebudi velika duhovna energija nesebičnosti, ji obdelava njenih rezultatov v nebeškem svetu podarja težnjo po ponavljanju. In četudi je ta prvi preliv altruizma zelo majhen, pa vseeno v duši zgradi neko lastnost, ki se bo gotovo izrazila v naslednjem življenju.

Tako je prijazna dobronamernost revne šivilje podarila številnim manj razvitim dušam možnost, da se vključijo v zavestno duhovno življenje, ki bo iz inkarnacije v inkarnacijo stalno naraščalo in vedno bolj vplivalo na njihova bodoča zemeljska življenja. Ta droben primer morda prinaša razlago dejstva, zakaj različne religije pripisujejo tako velik pomen osebnosti prvi- ni pri dobrodelnosti - neposrednemu odnosu med dobrotnikom in prejemnikom.

Sedma pod-raven, najnižja nebesa

Glavna značilnost najnižjega pod-oddelka nebeškega kraljestva, na katerega je vpeljevala objekte svoje prijazne pozornosti revna šivilja, je naklonjenost do družine in prijateljev - seveda nesebična, a običajno nekako ozka. Vendar pa se moramo pri tem izogniti napačnemu sklepanju. Ko pravimo, da naklonjenost do družine vodi človeka na sedmo pod-raven nebes in religiozna predanost na šesto, si človek predstavlja, da bo posameznik, ki je močno razvil obe ti dve značilnosti, razdelil svoje obdobje bivanja v nebeškem svetu med ti dve pod-ravni. Da bo najprej prebil neko dolgo obdobje sreče v naročju svoje družine in se nato povzpел na naslednji nivo, kjer bo izčrpal tiste duhovne sile, ki jih je porodilo njegovo duhovno stremljenje.

Vendar pa temu ni tako, kajti v omenjenem primeru bo človek prebudil svojo zavest na šestem pododdelku, kjer bo našel vse tiste, ki jih je ljubil v najvišji obliki predanosti, ki jo je bil sposoben razviti. Mislimo, da je to tudi najbolj razumno, saj, če je človek sposoben izraziti tako religiozno predanost kot naklonjenost do družine, si je verjetno že pridobil višji in obsežnejši

razvoj kot pa tisti, katerega um je usmerjen le v eno samo smer. To pravilo velja tudi za vse druge nivoje: višja raven vedno vključuje, poleg svojih posebnih, tudi lastnosti nižjih ravni, in njeni prebivalci posedujejo te lastnosti večinoma v bolj polni meri kot pa duše na nižji ravni.

Ko pravimo, da je naklonjenost do družine značilnost sedme pod-ravni, ne smemo predpostavljati, da je omejena le na to pod-raven, ampak da je pri človeku, ki se je po smrti znašel na tej pod-ravni, značilnost naklonjenosti do družine njegova najvišje razvita lastnost - dejansko edina, ki mu sploh daje pravico do nebeškega življenja. Vendar pa bomo bolj plemenito in večjo ljubezen tega tipa od česar koli, kar je mogoče najti na tej pod-ravni, seveda srečali na višjih pod-ravnih.

Ena izmed prvih entitet, ki so jih srečali raziskovalci na tej pod-ravni, je zelo značilen primer njenih prebivalcev. Ta človek je bil v svojem življenju skromen trgovec, ki ni bil niti posebej intelektualno razvit niti obdarjen s kakšnim posebnim religioznim čutenjem, ampak nek preprost in pošten povprečnež, spoštovan majhen trgovec. Brez dvoma je vsako nedeljo redno hodil v cerkev, ker je bila to navada in ker je bilo to primerno. Vendar pa je bila religija zanj neke vrste medel oblak, ki je ni nikoli resnično razumel, ki ni bila povezana z njegovimi vsakodnevnimi posli in na katero se ni naslanjal ob reševanju problemov. Zato ni imel nobene globoke predanosti, ki bi ga lahko vzdignila na naslednjo pod-raven. Vendar pa je gojil ta človek toplo naklonjenost do svoje žene in družine, v kateri je bilo veliko nesebičnosti. Družina je bila nenehno v njegovem umu in njej je posvečal svoje delo v svoji majhni trgovini, veliko bolj kot samemu sebi. Tako se je po določenem obdobju bivanja na astralni ravni znebil telesa želja in se znašel na tem najnižjem pod-oddelku nebeškega sveta, obdan s svojimi dragimi.

Ni postal nič bolj intelektualen in duhoven kot je bil na zemlji, saj smrt ne prinese nekakšnega nenadnega razvoja te vrste. Okolje, v katerem se je znašel skupaj s svojo družino, ni bilo posebej prefinjenega tipa, saj so ga predstavljale le njegove najbolj vzvišene predstave o ne-fizičnem ugodju, ki jih je imel med življenjem. Ne glede na to pa je bil silno srečen, ker je pač to

bil sposoben biti, saj je ves čas mislil predvsem na družino in ne nase. S tem je brez dvoma razvijal nesebične značilnosti, ki so se vgradile v njegovo dušo kot trajne lastnosti in se bodo pojavljale v vseh njegovih prihodnjih življenjih na zemlji.

Drug tipičen primer je predstavljal človek, ki je umrl, ko je bila njegova edina hčerka še mlada. Tu, v nebeškem svetu, jo je imel stalno ob sebi, vedno v najlepši obliki, in se nenehno ukvarjal z ustvarjanjem vrste lepih podob o njeni bodočnosti.

Spet drug primer je bil primer mlade deklice, ki je bila potopljena v kontemplacijo o mnogoterih popolnostih svojega očeta in z ustvarjanjem drobnih presenečenj in ugodij, posvečenih temu očetu.

Potem je bil tu primer neke grške ženske, ki je preživljala čudovito obdobje sreče s svojimi tremi otroci, od katerih je bil eden lep fant, ki si ga je predstavljala kot zmagovalca na olimpijskih igrah.

V zadnjih stoletjih je bila izrazita značilnost te pod-ravni prisotnost velikega števila Rimljanov, Kartažanov in Angležev, zaradi dejstva, da je glavna altruistična dejavnost med pripadniki teh narodov temeljila na naklonjenosti do družine. Je pa tu le malo Hindujcev in buddistov. V njihovem primeru namreč religiozna čustva bolj prevevajo vsakodnevno življenje, tako da jih popeljejo na višji nivo.

Seveda pa med opazovanimi primeri obstajajo neskončne raznovrstnosti, ki so posledica njihovih različnih stopenj razvoja in ki se ločujejo po različnih stopnjah svetlobe, medtem ko razlike v barvah kažejo na ustrezne lastnosti, ki so jih razvile dotične osebe. Zaljubljeni, ki so umrli v času največjega izražanja svojega čustva, so se stalno ukvarjali z ljubljeno osebo in izključevali vse druge. Prisotni so bili tudi mnogi divjaki, kot na primer nek slabo razvit (na stopnji, ki jo tehnično imenujemo "pitri" nižjega tretjega razreda) Malezijec, človek, ki je dosegel slabotno izkušnjo o nebeškem svetu zaradi odnosa do ljubljene hčerke.

V vseh teh primerih je bila nesebična naklonjenost tista, ki jim je podarila njihova nebesa, saj sicer v njihovih življenjih ne bi mogli najti nič drugega, kar bi se lahko izrazilo na tej ravni. Pri večini opazovanih primerov na tej pod-ravni so njihove podobe o ljubljenih precej daleč od popolnosti, tako da so se lahko resnični egoji in duše ljubljenih prijateljev le revno izražale skozi, vendar pa je bil ta izraz vseeno precej polnejši in zadovoljiv kot kdaj koli v fizičnem življenju. V zemeljskem življenju vidimo naše prijatelje zelo pomanjkljivo; poznamo le del, ki nam je soroden, druge strani njihovih značajev pa za nas praktično ne obstajajo. Naše druženje z njimi in naše znanstvo z njimi nam tu spodaj pomeni zelo veliko, pogosto največ v življenju. Vendar pa je to druženje nujno izjemno pomanjkljivo, kajti celo v redkih primerih, ko mislimo, da res dobro poznamo človeka, njegovo dušo in telo, gre še vedno le za tisti njegov del, ki se objavlja na nižjih ravneh, medtem ko njegovega resničnega ega sploh ne moremo doseči. Dejansko, če bi bili sposobni po smrti preko neposredne vizije mentalne ravni videti celovitost našega prijatelja, bi bil za nas neprepoznaven; gotovo ne bi bil tisti ljubljeni prijatelj, ki smo ga poznali.

Razumeti moramo, da je izostrena naklonjenost, ki edina privede človeka v nebeško življenje, na teh višjih ravneh zelo mogočna sila - sila, ki doseže dušo ljubljenega človeka in v njej sproži odziv. Seveda je živost odziva, količina njegovega življenja in energije, odvisna od razvitosti duše ljubljenega, vendar pa ni primera, da odziv ne bi bil popolnoma realen.

Seveda je mogoče dušo ali ego v celoti doseči le na njegovi lastni ravni - na enem od arupa pod-oddelkov mentalne ravni - vendar pa smo v nebeškem svetu le-temu vsaj precej bližje kot tukaj, tako da v ugodnejših pogojih lahko spoznamo našega prijatelja precej bolje kot bi bilo to kdaj koli mogoče tu; vsekakor smo precej bližje realnosti kot kdaj koli prej.

Pri obravnavi tega vprašanja moramo upoštevati dva činitelja - stopnji razvitosti obeh obravnavanih oseb. Če goji človek v nebeškem svetu močno naklonjenost in če je nekoliko duhovno razvit, bo oblikoval jasno in precej popolno miselno-podobo svojega prijatelja, podobo, preko katere se lahko

na tem nivoju v precejšnji meri izraža duša prijatelja. Vendar pa mora biti, da bi v celoti izkoristila to prednost, tudi ta duša precej razvita.

Torej obstajata dva razloga, zaradi katerih je lahko objavljanje nepopolno. Podoba, ki jo ustvari umrli, je lahko tako medla in neučinkovita, da je prijatelj, četudi dobro razvit, ne more s pridom uporabiti; po drugi strani pa ne dovolj razvit prijatelj ne more izrabiti dobro oblikovane podobe.

Vendar pa čutenje naklonjenosti v vsakem primeru doseže dušo prijatelja, ki se, ne glede na stopnjo njene razvitosti, takoj odzove z izlitjem same sebe v pripravljeno podobo. Mera, do katere se lahko skozi izrazi resnični človek, pa je odvisna od zgoraj omenjenih dveh činiteljev - prvič, od kakovosti ustvarjene podobe, in drugič, od tega, koliko se lahko skozi izrazi duša. A tudi najslabotnejša podoba je še vedno na mentalni ravni, tako da jo ego še vedno doseže veliko lažje kot pa v fizičnem telesu, celi dve ravni nižje.

Če je ljubljene prijatelj še živ, se tu spodaj na fizični ravni sploh ne bo zavedal, da se njegov resnični jaz predaja temu dodatnemu objavljanju. Vendar pa to nikakor ne vpliva na dejstvo, da je to objavljanje bolj realno in da je bližje njegovemu resničnemu jazu kot pa ta nižji jaz, ki je edino, kar nas večina sedaj lahko vidi.

Zanimivo je to, da lahko človek sočasno vstopi v nebeško življenje mnogih svojih preminulih prijateljev in se lahko tako sočasno objavlja v vseh tistih različnih podobah, obenem pa uporablja še svoje fizično telo. Ta možnost ne predstavlja težave za tistega, ki razume odnose med različnimi ravnmi, tako da se lahko z lahkoto objavlja v številnih nebeških podobah sočasno, tako kot je za nas enostavno biti sočasno zavesten pritiska različnih predmetov na različne dele našega telesa. Odnos med eno ravno in drugo je podoben odnosu med dvema dimenzijama. Nobeno število enot nižje dimenzije ne doseže števila enot višje. Tako tudi nobeno število teh objavljanj ne more izčrpati moči ega, ki se nanje odziva. Nasprotno, takšna objavljanja mu omogočajo dodatno priložnost za razvoj na mentalni ravni. Ta prilož-

nost je neposreden rezultat in povračilo zakona božanske pravičnosti za neko opravljeno delovanje ali za lastnosti, ki so priklicale izliv naklonjenosti.

Iz vsega tega je razvidno, da se s človekovim razvojem večajo tudi priložnosti v vseh smereh. Z napredovanjem vse lažje pritegne ljubezen in spoštovanje mnogih ljudi in dobi na razpolago na mentalni ravni številne čvrste miselne-oblike, pa tudi moč, da se lahko objavlja skozi vsako od teh. Z razvojem pa hitro raste tudi njegova dovzetnost.

To dejstvo se je potrdilo v nekem zelo preprostem primeru, ki so ga opazovali naši raziskovalci. Šlo je za primer neke matere, ki je morda umrla pred kakšnimi dvajsetimi leti in zapustila dva fanta, na katera je bila zelo navezana. Naravno je, da sta prav onadva predstavljala večino podob njenih nebes. Predstavljala si ju je kot mladeniča pri petnajstih in šestnajstih letih, ker je pač umrla, ko sta bila te starosti. Ljubezen, ki jo je neprekinjeno vlivala v te miselne-oblike, je resnično delovala kot dobrodelna sila in pritekala k rastočima fantoma v fizičnem svetu. Vendar pa ni vplivala na oba enako. Ne zaradi tega, ker bi bila njena ljubezen do enega večja kot do drugega, ampak zato, ker so se njune miselne-oblike zelo razlikovale po vitalnosti.

Mati te razlike ni mogla opaziti, zanjo sta bili obe enaki, tako kot tudi vse, kar si je zanj želela. Raziskovalci pa so takoj odkrili, da je ena od obeh podob veliko bolj polna življenjske sile kot druga. Ko so iskali vzrok za ta zelo zanimiv pojav, so odkrili, da je eden od fantov odrasel kot običajni človek, ki se je ukvarjal s posli, ne da bi bil pri tem kaj posebno zloben, vendar pa ni bil duhovno usmerjen. Medtem ko je drugi postal človek z zelo visokimi nesebičnimi stremljenji, zelo prefinjen in kultiviran. Njegovo življenje je bilo takšno, da je lahko razvil veliko širšo zavest kot njegov brat. Zaradi tega je bil njegov bolj vzvišeni jaz sposoben oživiti veliko bolj popolno podobo, ki jo je ustvarila v svojem nebeškem življenju njegova mati. V podobo je lahko izlil veliko več duše, zato je bila ta veliko bolj jasna in živa.

Nadaljnja raziskovanja so razkrila številne podobne primere, iz katerih je bilo jasno razvidno, da višji duhovni razvoj duše omogoča, da se ta bolj polno izraža v takšnih objavljanjih ljubezni, ki jih priskrbi ljubezen prijateljev. Iz tega širšega izraza je mogoče izvleči še več koristi prav iz žive sile ljubezni, ki se izliva iz teh miselnih-oblik. Z razvojem duše postajajo te podobe vse bolj popolne, dokler človek ne doseže nivoja Mojstra, ko jih zavestno uporabi kot sredstvo za pomoč in pouk svojim učencem.

Le na ta način je možna zavestna komunikacija med tistimi, ki so še ujeti v fizično telo, in tistimi, ki so prešli v nebeško kraljestvo. Rekli smo, da lahko duša preko svoje podobe odseva v nebeškem življenju prijatelja, pa vendar se ta duša v svojem objavljanju v fizičnem telesu na tej ravni tega sploh ne zaveda, tako da predvideva, da ni sposobna komunicirati s preminulim prijateljem. Če pa je ta duša razširila svojo zavest do točke združitve in lahko uporablja vse svoje moči že med bivanjem v fizičnem telesu, potem tudi med tem težkim zemeljskim življenjem lahko prijateljuje s svojimi bližnjimi, saj smrt ni oddaljila ljubljeno bitje, ampak je le odprla njene oči v bolj obsežno življenje, ki je stalno okoli nas.

Na videz se zdi prijatelj povsem takšen kot je bil v zemeljskem življenju, vendar pa neobičajno svetleč. V mentalnem in tudi v astralnem telesu obstaja poustvaritev fizične oblike, in sicer znotraj jajčaste oblike, katere obliko določa oblika kavzalnega telesa, tako da daje videz neke bolj goste megle, ki jo obkroža redkejša. Preko celotnega nebeškega življenja ostaja osebnost iz zadnjega fizičnega življenja popolnoma ohranjena. Šele, ko se zavest umakne v kavzalno telo, individualnost vsrka to čutenje osebnosti, tako da se človek prvič po svojem sestopu v inkarnacijo, prepozna kot resnični, relativno trajni ego.

Včasih se pojavi vprašanje ali na tej mentalni ravni obstoja zavest o času, o menjavi noči in dneva, sna in bujenja. Edino prebujanje v nebeškem svetu je počasno pojavljanje njegove čudovite blaženosti v čutenju uma, ki se začne ob vstopu na to raven. Edino potapljanje v spanec pa je postopno potapljanje v srečno ne-zavest ob zaključku tega dolgega življenja. Nekdo je

to življenje opisal kot neke vrste podaljšanje vseh srečnih ur v življenju človeka, katerih blaženost je stokrat pomnožena. No takšno pojasnilo ni ravno najbolj posrečeno (kot nobeno na fizični ravni), a je bližje resnici kot ideja o dnevu in noči. Kajti dejansko se zdi, da je v nebeškem svetu neskončno raznovrstnih sreč, da pa v tem načrtu ni prehajanja iz spanja v budnost.

Ob dokončni ločitvi mentalnega in astralnega telesa nastopi neko obdobje ne-zavesti, ki se giblje znotraj precej širokih meja, podobno kot po fizični smrti. Prebuditev astralne zavesti v dejavno mentalno zavest je precej podobna prebujanju iz nočnega spanja. Človek najprej prehaja skozi neko obdobje silno sproščenega počitka, med katerim se zaveda nekega občutka uživanja, vendar pa je um še vedno nedejaven in telo le pod delnim nadzorom. Prebujeno bitje prehaja torej skozi neko bolj ali manj dolgo obdobje silne in postopno rastoče blaženosti, ki je uvod v popolno dejavno zavest na tej ravni. S tem čudovitim občutkom sreče se počasi napolni celotno polje njegove zavesti. Postopno prebujajočo se zavest pričaka okolje, ki je napolnjeno z njenimi ideali, katerih poteze ustrezajo tej pod-ravni.

Šesta pod-raven, druga nebesa

Lahko rečemo, da je najbolj prevladujoča značilnost tega pod-oddelka antropomorfna religiozna predanost. Razlika med to predanostjo in religioznim čutenjem, ki se izraža na drugi pod-ravni astrala, je v tem, da je ta povsem nesebična. Človek, ki jo čuti, ostaja popolnoma brezbrizen glede rezultata svoje predanosti z ozirom na njega samega. Medtem ko ga pri drugem neprestano spodbuja upanje in želja po nekem sadu njegovega delovanja, saj na drugi astralni pod-ravni to religiozno čutenje vedno vsebuje neko prvino sebičnega pridobivanja. Predanost, ki vzdiguje človeka na to šesto pod-raven nebeškega sveta pa je povsem osvobodjena te značilnosti.

Po drugi strani pa moramo to predanost, ki jo predstavlja predvsem nenehno oboževanje nekega osebnostnega božanstva, skrbno ločiti od višjih

oblik predanosti, ki se izražajo v izpolnjevanju ljubezni do božanstva preko nekega določnega opravila. Z opisom nekaterih primerov bo postala ta razlika bolj jasna.

Veliko število entitet, katerih mentalne dejavnosti se odvijajo na tem nivoju, pripada vzhodnim religijam, vendar samo tistim, ki gojijo čisto relativno, neracionalno in neinteligentno predanost, kot so recimo oboževalci Vishnuja in njegovega avatarja Krishne, pa tudi nekateri privrženci Shive. Na tej ravni so oviti v svojo lupino, ki so jo spletli iz svojih misli, sami s svojim bogom, pozabljeni od človeštva, razen če se njihovi predanosti pridruži naklonjenost do tistih, ki so jih ljubili na zemlji. Tako je bil na primer nek oboževalec Vishne popolnoma vsrkan v ekstatično oboževanje podobe Vishnuja, kateremu je za časa življenja poklanjal darove.

Najbolj značilne primere te ravni najdemo med ženskami, ki dejansko predstavljajo večino prebivalcev te ravni. Med drugimi je bila tam hindujska ženska, ki je oboževala svojega moža kot božansko bitje, ki se kot Krishna igra z njenimi otroci. Medtem ko so bili mož in otroci realni, pa je bil Krishna le odsev neke lesene podobe, ki ga je v življenje priklicala njena misel. Krishna se je v njenih nebesih pojavljal tudi v obliki mladega nežnega mladeniča, ki je igral na flavto, vendar pa ženske to dvojno objavljane ni nikakor vznemirjalo. Neka druga ženska, častilka Shive, je mešala boga s svojim možem in si le-tega predstavljala kot objavljane prvega, tako da se je zdelo kot da se stalno prelivata eden v drugega. Na tej ravni so lahko opazovali tudi nekatere manj izobražene buddhiste, ki so si predstavljali Buddho kot predmet oboževanja in ne kot velikega Učitelja.

Na tej ravni je tudi veliko kristjanov. Neintelektualna predanost neizobraženega katoliškega kmeta in dejavna ter iskrena pripadnost Vojski Rešitve ustvarjajo podobne rezultate kot so tisti, ki smo jih že opisali. Ti ljudje so namreč oviti v kontemplacijo o svoji predstavi o Kristu ali Njegovi Materi. Na primer, nek irski kmet je bil potopljen v globoko predanost Devici Mariji. Predstavljal si jo je, kako mu razširjenih rok govori stoječa na mesecu, kot na Tizianovi sliki "Vnebovzetje". Nek srednjeveški menih je bil zato-

pljen v ekstatično kontemplacijo o Kristusovem križanju. Silovitost njegove ljubezni in usmiljenja je bila tako velika, da so se na njegovem mentalnem telesu ob gledanju na kri, ki je tekla iz Kristusovega telesa, odpirale rane.

Nek drugi človek je navidez pozabil na žalostno zgodbo o Križanju in si je svojega Krista zamišljal na prestolu, obdanim s kristalnim morjem in množico častilcev, med katerimi je bil tudi on sam in njegova družina. Njegova naklonjenost do teh sorodnikov je bila zelo globoka, vendar pa je bil bolj zaposlen z oboževanjem Krista, saj je bila njegova predstava o božanstvu tako materialna, da si je predstavljal podobo, ki se je kalejdoskopsko spreminjala, iz podobe človeka v podobo jagnjeta na zastavi, ki je tako pogosta na cerkvenih oknih.

Bolj zanimiv je bil primer španske redovnice, ki je umrla pri dvajsetih letih. V svojih nebesih se je vračala nazaj, v časa Kristusovega življenja na zemlji, in si predstavljala, kako ga spremlja skozi dogodke, ki so opisani v Evangelijih. Po Njegovem Križanju pa je skrbela za Devico Marijo. Njene predstave o prizorišču in običajih v Palestini so bile povsem prilagojene, saj so Rešitelj in Njegovi učenci nosili obleke španskih kmetov, medtem ko so bile doline okoli Jeruzalema mogočne gore porasle z vinogradi in oljkami poraslimi s sivim španskim mahom. Samo sebe si je predstavljala kot mučenico, ki se je povzpela v nebo, zgolj zato, da bi nenehno podoživljala to življenje.

Naš seznam primerov s te ravni bo zaključil privlačen in ljubek primer nebeškega življenja nekega otroka. Umril je pri sedmih letih in se je v nebeškem svetu ukvarjal s ponavljanjem religioznih zgodb, ki mu jih je tu spodaj pripovedovala njegova irska dojilja. Najlepša je bila tista, v kateri se je igral z Jezusom kot otrokom, in mu pomagal oblikovati glinene vrabce, ki jih je Njegova moč oživila, tako da so poleteli.

Tako vidimo, da slepa in neracionalna predanost, o kateri smo velikokrat govorili, ne povzdigne predane osebe na kakšno veliko duhovno višino. Vendar pa so ti ljudje v vsakem primeru srečni in popolnoma zadovoljni,

saj je to, kar so dosegli, največ kar so si lahko predstavljali. To ni brez učinka na njihovo bodoče življenje, saj takšna predanost sicer ne razvija razuma, vendar pa veča zmožnosti za neko višjo obliko predanosti in v večini primerov vodi tudi do čistega življenja. Oseba, ki živi takšno življenje in uživa takšna nebesa, na duhovni poti sicer ne bo hitro napredovala, vendar pa bo zaščitena pred mnogimi nevarnostmi, tako da je malo verjetno, da jo bo v naslednjem rojstvu ogrožal kakšen velik greh ali pa, da bi skrenila s svojih predanih stremljenj v neko posvetno življenje, polno lakomnosti, stremuš-tva ali potratnosti. Pregled te pod-ravni nam jasno svetuje nujnost, da sledimo reku Sv. Petra: “Dodajte svoji veri krepost in kreposti znanje!”

Glede na to, da se zdi, da ti nenavadni rezultati izhajajo iz grobih oblik vere, je zanimivo pogledati, kakšne rezultate proizvede še bolj grobi materializem, ki se je pred kratkim razširil po Evropi. Madam Blavatsky v *Ključu k teozofiji* trdi, da v nekaterih primerih materialist nima zavestnega življenja v nebeškem svetu, kajti med zemeljskim življenjem ni verjel v takšno možnost stanja po smrti. Zdi se verjetno, da je naša velika ustanoviteljica, uporabila besedo “materialist” v ožjem smislu kot se jo splošno uporablja, saj v isti knjigi dodaja, da za takšne osebe ni mogoče nikakršno zavestno življenje po smrti. Vendar pa je splošno znano, da so tisti, katerih nočno delo se odvija na astralni ravni in jih običajno imenujemo materialiste, prav gotovo zavestni.

Na primer, nekega vidnega materialista, ki ga je dobro poznal nek naš član, je njegov prijatelj pred kratkim odkril na najvišji pod-ravni astrala, kjer se je obdal s svojimi knjigami in tam nadaljeval svoj študij, tako kot je to počel na zemlji. Ko ga je prijatelj nagovoril, je ta takoj priznal, da je moral zaradi neizpodbitne logike dejstva svoje teorije, ki jih je priznaval na zemlji, ovreči. Vendar pa je bila ta njegova agnostična težnja še vedno tako močna, da ni mogel sprejeti pojasnila prijatelja o obstoju višje, mentalne ravni. Seveda je bilo v značaju tega človeka mnogo pozitivnega, kar bi lahko dozorelo le na mentalni ravni; in ker mu je njegova popolna nevera v kakršno koli posmrtno življenje ni onemogočila astralnih izkušenj, ni smotrno predpostav-

ljati, da mu bo to njegovo stališče preprečilo nadaljnjo preverjanje ob delovanju višjih sil v nebeškem svetu.

Prav gotovo bo izgubil precej svoje nevere in ne dvomim, da bi ob sposobnosti razumevanja lepote religioznega ideala v sebi prebudil mogočno energijo predanosti in žel njene sadove. Vse, kar bi lahko dosegel, sicer zaenkrat še manjka, vendar pa sta njegova globoka nesebična naklonjenost do družine, neutrudden človekoljuben napor, sprožila velik preliv energije, ki mora prinesiti rezultate, vendar pa so ti možni le na mentalni ravni. Odsotnost neke sile še ne onemogoča delovanja drugih.

Nek drug, pred kratkim opazovan primer, je bil primer materialista, ki je po prebuditvi na astralni ravni mislil, da je še vedno živ in da je potopljen v prijeten spanec. Na njegovo srečo je bil med tistimi, ki so sposobni delovati na astralni ravni, tudi sin njegovega prijatelja, ki so mu naložili nalogo, da bi ga poiskal in mu poskušal pomagati. Najprej si je ta človek seveda predstavljal, da je mladenič le preprosta podoba iz njegovega sna. Ko pa je prejel sporočilo svojega starega prijatelja o stvareh, ki so se dogodile pred rojstvom mladeniča, se je prepričal o realnosti ravni, na kateri se je znašel, in je postal v trenutku zelo željan vseh mogočih informacij o tej ravni. Navodila so imela nanj prav gotovo velik učinek in bodo precej spremenila, ne le njegovo nebeško življenje, ampak tudi njegovo naslednjo inkarnacijo na zemlji.

Ta dva, in mnogi drugi primeri, nas ne smejo preveč presenetiti, saj kažejo le na to, kaj lahko pričakujemo od naših izkušenj na fizični ravni. Tu spodaj lahko nenehno ugotavljamo, da se narava in njeni zakoni ne ozirajo kaj dosti na našo nevednost. Če mislimo, da ogenj ne peče in iztegnemo nadenj roko, se bomo hitro prepričali o naši zmoti. Prav tako tudi nevera v bodoči obstoj ne vpliva na naravna dejstva, tako da se velikokrat pač šele po smrti prepričamo, da smo se motili.

Vrsta materializma, na katerega je mislila Madam Blavatsky, je bila verjetno veliko bolj groba in nasilna kot je običajni agnosticizem - takšna, ki bi

človeku le težko omogočila imeti kakšno primerno lastnost za življenje na mentalni ravni, kjer bi jo imel priložnost obdelati.

Peta pod-raven, tretja nebesa

Glavno značilnost tega pod-oddelka lahko pojasnimo kot predanost, ki se izraža skozi dejavno delovanje. Na tej ravni, na primer, kristjan svojega Odrešitelja ne le obožuje, ampak želi dejavno delovati v tem svetu v Njegovem imenu. To je posebej raven za obdelovanje velikih načrtov ali zamisli, ki na zemlji niso bile uresničene, za velike organizacije, ki jih je navdihnila religiozna predanost, za dogodke, ki so imeli običajno človekoljuben namen. Vedeti pa moramo, da se z vzpenjanjem soočamo z vse večjo zapletenostjo in raznovrstnostjo, tako da le težko opišemo nekatere prevladujoče značilnosti in da je vse več različic in posebnosti, ki se težko vključijo v neko splošno poglavje.

Tipičen primer je primer človeka, ki je razvijal nek velik načrt za izboljšanje pogojev, v katerih so živeli nižji razredi ljudi. Ker je bil globoko religiozen, je čutil, da bi moral biti prvi nujni korak tisti, ki bi omogočil izboljšavo njihovih materialnih pogojev. Projekt, ki ga je v nebeškem kraljestvu obdeloval z velikim uspehom in z ljubečo pozornostjo do vseh podrobnosti, je bil tisti, o katerem je premišljeval takrat, ko je bil na zemlji, s tem, da takrat ni mogel doseči nobenega uspeha glede njegove uresničitve.

Njegova ideja je bila, da bi mu veliko bogastvo omogočilo zakup celotnega prometa na določenem področju trgovine - področju, ki so ga obvladovala tri ali štiri večja podjetja. Misлил je, da bi z njimi lahko preprečil tekmovalno propagando in druge uničujoče oblike poslovnega tekmovanja ter omogočil ljudem dostop do blaga po isti ceni, a vseeno dvignil plače delavcem. Del njegovega načrta je predstavljal nakup zemljišča in izgradnjo stanovanj za delavce, ki bi jih obkrožali majhni vrtovi. Po določenih letih dela bi vsak delavec pridobil pravico do soudeležbe pri dobičku od poslov, kar bi mu zadostovalo za mirno starost. Delujoč na tem človekoljubnem načrtu je

upal, da bo svetu lahko dokazal, da obstaja tudi izjemno praktično krščanstvo in da si bo s tem prislužil tudi naklonjenost duš delavcev, zaradi koristi, ki so jih prejeli.

Drug podoben primer je predstavljal nek indijski princ, katerega ideal na zemlji je bil božanski heroj in kralj Rama, ki mu je bil vzgled za njegovo življenje in za način vladanja. Seveda so se mu dogajale vsemogoče stvari, tako da so mnogi njegovi načrti propadli. Vendar pa je v nebeškem življenju šlo vse v redu in po vsakem svojem naporu je dosegel velike rezultate. Seveda je Rama osebno svetoval in nadziral njegovo delo, ki je bilo deležno nenehnega oboževanja vseh njegovih zvestih podložnikov.

Zanimiv in nadvse ganljiv primer osebnega religioznega dela je predstavljalo delo neke redovnice, ki ni pripadala nekemu kontemplativnemu, ampak delovnemu redu. Svoje življenje je temeljila na reku "to, kar ste naredili za katerega koli od mojih manjših bratov, ste zame naredili". V nebeškem življenju je do največje možne mere izvajala zapovedi svojega Gospoda: skrbela je za bolne, hranila lačne, oblačila gole in pomagala revežem. Posebnost tega primera je bila v tem, da se je vsak, za katerega je poskrbela, takoj spremenil v podobo Krista, ki ga je goreče častila.

Zelo poučen pa je bil primer dveh sester, ki sta bile obe silno verni. Ena je bila invalid, druga pa je posvetila svoje življenje skrbi za sestro. Med življenjem sta pogosto razpravljali in načrtovali, kakšne človekoljubne in religiozne načrte bi izvedli, če bi to mogli. V nebeškem svetu sta postali ena drugi najbolj pomembna podoba. Invalidka je postala močna, in vsaka je želela drugi omogočiti, da bi izpolnila načrte, ki se niso uresničili v zemeljskem življenju. To je bil tipičen primer mirnega nadaljevanja življenja v primeru oseb z nesebičnimi težnjami, kajti edina sprememba, ki jo je prinesla smrt, je bila odstranitev bolezni in trpljenja ter omogočanje pogojev za delo, ki je bilo prej neizvedljivo.

Na tej ravni se lahko izrazi tudi najbolj vzvišen tip predanih in iskrenih misijonarskih dejavnosti. Seveda nek običajni nevednež in fanatik nikoli ne

doseže tega nivoja, vendar pa na njem lahko najdemo nekatere najbolj plemenite primere, kot je na primer Livingston, ki je poskušal spreobrniti k svoji religiji množico ljudi. Eden izmed najbolj izrazitih primerov je bil tisti nekega muslimana, ki si je predstavljal, da goreče deluje za spreobrnitev sveta in vlad, v skladu z najbolj strogimi načeli islamske vere.

Zdi se, da lahko pod določenimi pogoji na to pod-raven pripeljejo tudi umetniške sposobnosti. Vendar moramo pri tem opozoriti na določeno razlikovanje. Umetnik ali glasbenik, katerega edini cilj je sebična osebna slava ali, ki si običajno dovoljuje, da nanj vplivajo čustva profesionalnega ljubosumja, seveda ne poraja sil, ki bi ga pripeljale na mentalno raven. Po drugi strani, pa se tisti tip najbolj vzvišene umetnosti, ki ga učenci prepoznajo kot silno moč, podarjeno za duhovno evolucijo ljudi, lahko izrazi tudi na višjih pod-ravnih kot je ta. Med tema dvema skrajnostma, med umetniki, ki sledijo le lastnim težnjam, in tistimi, ki ravnajo tako, kot da bi žrtvovali božanstvu, ne da bi pri tem mislili na učinek, ki ga ima njihovo delo na ljudi, lahko le zadnji upajo na to, da bodo dosegli nebesa te pod-ravni.

Značilen je primer glasbenika z zelo religioznim značajem, ki je celotno svoje ljubeče delo posvečal kot žrtev Kristu, obenem pa se sploh ni zavedal čudovite urejenosti zvokov in barv, ki jih je s svojimi kompozicijami proizvajala njegova navdihnjena duša v materiji mentalne ravni. Njegovo navdušenje ni plahnelo in njegovo delo je še naprej prinašalo sadove, saj je brez vednosti prinašal veselje in pomoč mnogim. Posledica njegovega dela je bila povečana predanost in glasbena sposobnost v naslednjem njegovem rojstvu. Vendar pa bi se brez povečanega stremljenja po pomoči človeštvu ta vrsta nebeškega življenja lahko ponavljala v nedogled.

Če pregledamo pogoje na teh treh obravnavanih pod-ravnih, lahko ugotovimo, da so vsi ti primeri povezani z delovanjem predanosti do osebnosti, družine, prijateljev ali nekega osebnostnega božanstva in ne do človeštva kot celote, kar se izraža na naslednji pod-ravni.

Četrta pod-raven, četrta nebesa

Na tej pod-ravni, najvišjem rupa nivoju, so dejavnosti tako raznovrstne, da jih je težko razvrstiti pod neko samo značilnost. Morda bo zato še najbolj primerna razvrstitev v štiri razrede:

- 1) Nesebično prizadevanje po duhovnem znanju.
- 2) Visoko filozofsko ali znanstveno mišljenje.
- 3) Literarna ali umetnostna spretnost, izvajana v nesebične namene.
- 4) Služenje zaradi služenja.

Natančno pojasnilo o vsakem od teh razredov bomo najlažje povzeli iz opisov posameznih primerov.

Večji del populacije te pod-ravni seveda pripada tistim religijam, ki poudarjajo nujnost pridobivanja duhovnega znanja. Spomnimo se, da smo na šesti pod-ravni srečali buddhiste, katerih religija je postala predvsem oblika predanosti njihovem velikemu Učitelju kot osebi. Tukaj pa je ravno nasprotno. Naleteli bomo na bolj inteligentne privržence, katerih vzvišeno stremljenje je bilo sedenje ob njegovih nogah in učenje, saj so nanj gledali predvsem kot na učitelja in ne kot na neko bitje, ki bi ga oboževali.

Sedaj se v njihovem nebeškem življenju te najvišje želje uresničujejo. Učijo se od Buddhe samega, kajti podoba, ki so si jo ustvarili ni neka prazna oblika, ampak skoznjo sije najbolj blesteča modrost, moč in ljubezen največjega od zemeljskih Učiteljev. Zaradi tega pridobivajo sveže znanje in širše poglede. Zato bo tudi učinek na njihova bodoča življenja zelo pomemben. Morda se ne bodo spominjali dejstev, ki so se jih naučili, vendar pa bodo ta dejstva, ko jim bodo med naslednjim življenjem predstavljena, takoj razumeli in intuitivno zaznali njihovo resničnost. To je zato, ker bo rezultat tega učenja ostal vgrajen v ego kot močna težnja po pridobivanju širših in bolj filozofskih pogledov na vsa takšna vprašanja.

Takoj bomo videli kako takšno nebeško življenje na zelo določen način pospeši evolucijo ega. Tisti, ki so sprejeli vodstvo resničnih, živih in silnih učiteljev, tudi tu uživajo veliko prednost.

Manj vzvišena vrsta takšnega učenja je prisotna v primerih, ko postane nek resnično velik in poduhovljen pisatelj za učenca živa oseba in prevzame podobo nekega učenčevega prijatelja ter se vključi v mentalno življenje učenca - postane idealna podoba njegovih sanjarjenj. Takšen učitelj lahko vstopi v učenčevo nebeško življenje zaradi svoje visoko razvite duše in lahko oživi svojo mentalno podobo. V bolj srečnih okoliščinah lahko osvetli učenja iz svojih knjig in razkrije bolj skrite pomene.

Na tej pod-ravni najdejo svoje nebo mnogi hindujski pripadniki poti modrosti, katerih učitelji so bili ljudje, ki so posedovali resnično znanje. Tu najdemo tudi nekatere napredne Sufije in Parsije, poleg njih pa tudi nekatere od prvih gnostikov, katerih duhovni razvoj jim je omogočil podaljšano bivanje na tem nebeškem področju. Vendar pa na tej pod-ravni ne zasledimo muslimanov in kristjanov. Morda se kakšen posameznik uspe dvigniti na ta nivo, vendar pa je to posledica kakovosti posameznikovega značaja, ki ni odvisna od posebnih učenj njihove religije.

Na tem področju bomo naleteli tudi na vztrajne in predane študente okultizma, ki pa še niso dovolj razviti, da bi si zaslužili pravico in zmožnosti za nebeško življenje v okviru dobrodelnega delovanja v svetu. Med temi je bil eden, ki ga je med zemeljskim življenjem osebno poznal eden od raziskovalcev, in sicer buddhistični menih, iskren študent Teozofije, ki je dolgo gojil upanje, da bo nekega dne deležen privilegija, da ga bodo neposredno poučevali Adepti. V njegovem nebeškem življenju je bila njegova osrednja podoba Buddha, medtem ko sta se dva Mojstra, ki sta bila neposredno povezana s Teozofskim društvom, pojavljala kot Njegova namestnika, ki sta predstavljala in osvetljevala njegova učenja. Vse te tri podobe so bile polne moči in modrosti velikih bitij, katera so zastopale, tako da je menih prejemal resnično učenje o okulturnih vprašanjih, katerega učinek ga je z veliko gotovostjo pripeljal na pot iniciacije že v naslednji inkarnaciji.

Drug primer, ki je povezan z našimi člani na tej ravni, osvetljuje strašen učinek, ki ga povzroči negovanje neutemeljenih in neusmiljenih dvomov. To je bil primer predane študentke, ki se je popolnoma žrtvovala za našo

stvar, vendar pa je pred koncem življenja zapadla v neprimerno in ne-utemeljeno nezaupanje do svoje stare prijateljice in učiteljice Madam Blavatsky. To čustvo ji je preprečilo določno prelivanje vplivov in učenja, ki bi ga sicer lahko uživala v svojem nebeškem življenju. Vplivi in učenja sicer niso bila na nikakršen način preprečena, kajti kaj takega se ne more nikoli zgoditi, ampak jim je s svojim mentalnim ravnanjem onemogočila dostop. Tega se sploh ni zavedala, tako da je mislila, da uživa najbolj popolno zvezo z Mojstri. No, raziskovalci so vseeno odkrili, da ji je ta samo-omejitev preprečevala večje koristi od bivanja na tem nivoju. V bližini njenih rok je bilo veliko bogastvo ljubezni, sile in znanja, vendar jih njena žalostno izkrivljena nehvaležnost ni dovoljevala sprejeti.

Seveda obstajajo tudi drugi Mojstri Modrosti, ki niso povezani z našim gibanjem, in druge šole okultizma, ki delujejo vzdolž istih smernic kot naša, zato se na tej pod-ravni pogosto nahajajo tudi študentje, ki so povezani s kakšno od teh.

Preidimo sedaj na naslednji razred, tistega visokega filozofskega in znanstvenega mišljenja. Tako tu najdemo številne najbolj plemenite in najbolj nesebične mislece, ki vztrajno iščejo znanje z edinim namenom, da bi razsvetljevali in pomagali svojim bližnjim. Kot študente filozofije ne obravnavamo tiste vzhodne ali zahodne ljudi, ki izgubljajo čas z verbalnimi argumentacijami in sofizmi, kajti to je neka oblika razprave, ki ima svoj izvor v egoizmu in prevzetnosti ter ne prispeva nič k resničnemu razumevanju dejstev o vesolju. Takšna neumna, površinska razprava ne proizvede rezultatov, ki bi jih bilo mogoče obdelovati na mentalni ravni.

Lahko pa omenimo primer resničnega študenta, enega od zadnjih privrženecv neo-platonskega sistema, katerega ime je ohranjeno v preživelih analih tistega časa. Celotno zemeljsko življenje si je prizadeval izpopolniti učenja te šole, tako da je bilo njegovo sedanje nebeško življenje posvečeno odkrivanju njih skrivnosti in razumevanju njih učinkov na človekovo življenje in razvoj.

Drug primer je primer nekega astronoma, ki je začel strokovno pot kot ortodoksni znanstvenik, vendar se je postopno, pod vplivom svojih študijev, usmeril v panteizem. V svojem nebeškem življenju nadaljuje s tem študijem, z umom polnim spoštovanja, tako da je gotovo pridobil znanje o velikih redovih Dev, ki se na tej ravni izražajo skozi mogočno ciklično gibanje silnih zvezdnih vplivov preko vsakega spreminjajočega se žarčenja prežemajoče žive svetlobe. Izgublja se v kontemplaciji o širni panorami vrtečih se meglic in o postopnem oblikovanju sistemov in svetov. Zdi se, da razvija neko nedoločno idejo o obliki univerzuma, ki si ga predstavlja kot mogočno žival. Obkrožajo ga misli v elementarnih oblikah zvezd. Nek poseben izvir njegovega veselja pa predstavlja poslušanje veličastnega ritma glasbe, ki odzvanja iz neskončnega zbora gibajočih se obel.

Tretji tip dejavnosti na tej pod-ravni je najbolj vzvišena vrsta umetniške in literarne dejavnosti, ki jo predvsem navdihuje želja po rasti in poduhovljenju rase. Tu najdemo vse naše velike glasbenike: Mozarta, Beethovna, Bacha, Wagnerja in druge, ki preplavljajo nebeški svet s še bolj veličastnimi harmonijami kot so jih bili sposobni zložiti na zemlji. Zdi se, kot da se je na njih prelil velik tok božanske glasbe, ki je prispel z višjih ravni. Oni pa, kot da so jo nekako specializirali in posvojili, da bi jo nato prelili skozi vse ravni v veliko morje melodij, ki širijo blaženost. Tisti, ki na mentalni ravni delujejo zavestno, lahko jasno slišijo in čislajo to čudovito izražanje. Pa tudi raztešena bitja tega nivoja, ki so ovita v ovoje svojih misli, včasih globoko občutijo vzvišene in plemenite vplive teh melodij.

Če sta slikar in kipar sledila svoji umetnosti z nesebičnim namenom, bosta tu nenehno ustvarjala vse vrste ljubeznivih oblik, ki hrabrijo in veselijo njune prijatelje. Te oblike so umetni elementi, ki so jih ustvarile njihove misli. To niso le lepe zasnove, ki bi dale globoko ugodje tistim, ki živijo na mentalni ravni, ampak lahko v mnogih primerih dosežejo ume živih umetnikov, tako da služijo kot navdih za poustvarjanje na fizični ravni in povzdigujejo in plemenitijo tisti del človeštva, ki se še vedno bojuje v vrtincu fizičnega življenja.

Na tej ravni smo odkrili lepo in ganljivo podobo dečka, ki je pripadal nekemu zboru in umrl pri štirinajstih letih. Celotna njegova duša je bila polna glasbe in otroške predanosti tej umetnosti, globoko obarvana z mislimi religioznega stremjenja, ki jih je predajal množici, ki je napolnila veliko katedralo, ter nanjo prelival nebeško opogumljanje in navdih. Poznal ni veliko drugega kot le ta veliki dar petja, vendar pa ga je uporabljal spoštljivo in poskušal biti glas ljudi proti nebu in nebeški glas za ljudi. Poskušal je spoznati čim več glasbe, da bi bila bolj uporabna za cerkev. V tem nebeškem življenju je njegova želja obrodila sadove, tako da je nad njim bedela srednjeveška podoba Sv. Cecilije, ki so jo oblikovale njegove ljubeče misli na podlagi neke slike iz njegove domače cerkve. Čeprav je bila zunanja oblika le slaba umetniška predstavitev cerkvene legende, pa je bila realnost v ozadju živa in veličastna, saj je otroško miselno-obliko oživiljal eden od silnih arhangelov nebeške hierarhije petja, tako da je preko te otrok zaznaval veliki tok glasbe, ki ga na zemlji ni nikoli poznal.

Tu je bil tudi človek, ki na zemlji ni uspel uresničiti svojih stremjenj - tragedija v zemeljskem življenju lahko včasih pusti nenavadne znake tudi v nebeškem svetu. V svetu, kjer se človeku vse ljubeče misli smehljajo kot prijatelji, je ta človek razmišljal in pisal povsem osamljen in poskušal napisati neko veliko delo. Iz ljubezni do tega dela si ni poskušal služiti kruha s pisanjem, ampak je opravljal le bedna najemniška dela. Vendar njegova knjiga ni zanimala nikogar, tako da je življenje preživel v obupu, dokler ni počasi zaradi bede in lakote umrl. Celotno njegovo življenje je bilo osamljeno in mladost brez prijateljev, izključen je bil iz družinskih vezi, tako da je kot odrasel lahko delal le na svoj način in zavračal roke pomoči, ki bi mu odprle širše možnosti zemeljskega življenja in zemeljskega raja, ki ga je želel za vse ljudi.

Tu je nadaljeval z istim načinom mišljenja in pisanja, in kljub temu, da ni imel nobenega ljubljenega bitja ali osebne pomoči in niti ideala, ki bi ga lahko vključil v to mentalno življenje, je pred seboj imel le to objavljeno utopijo, o kateri je sanjal in za katero je poskušal živeti. Velika brezoblična

masa, ki ji je želel služiti in njeno veselje sta mu podarila nebo njegove osamljenosti. Ko se bo spet rodil na zemlji, se bo gotovo vrnil s sposobnostjo uresničitve in načrtovanja, tako da bo lahko delno materializiral to božansko vizijo v naslednjih srečnejših zemeljskih življenjih.

Na tej pod-ravni najdemo tudi mnoge, ki so se med svojim bivanjem na zemlji predali pomoči ljudem, ker so občutili vezi bratstva. Služili so samo iz ljubezni do služenja, namesto zaradi želje po tem, da bi ugajali kakšnemu posebnemu božanstvu. Zavestno in modro so se ukvarjali z velikimi dobrodelnimi načrti, čudovitimi izboljšavami za svet. Sedaj dozorevajo njihove sposobnosti za njih uresničitev v naslednjih življenjih na ravni fizičnega življenja.

Realnost nebeškega življenja

Kritiki, ki so zelo nepopolno dojeli teozofsko učenje o onostranstvu, so včasih trdili, da človekovo življenje v nižjem nebeškem svetu ni nič drugega kot nek sen in utvara - da je človek, ko si domišlja, da je srečen v krogu svoje družine in prijateljev, in ko izpolnjuje svoje načrte z veseljem in uspehom, dejansko le žrtev krutega privida. Ta dejstva naj bi bila tudi v nasprotju s "trdno objektivnostjo" nebes, ki jih obljublja ortodoksna religija. Odgovor tem trditvam je dvojen: prvič, ko preučujemo probleme bodočega življenja, za nas ni toliko pomembno, katera od hipotez je bolj prijetna (kar je navsezadnje le stvar mnenja), ampak bolj to, katera od hipotez je resnična. In drugič, ko dosežemo večje znanje o dejstvih, vidimo, da tisti, ki podpirajo teorijo o utvari, gledajo na materijo s povsem napačnega stališča, tako da v celoti napačno razumejo tudi dejstva.

Kar se tiče prvega, torej dejanskega stanja dejstev, tega lahko z lahkoto preverijo tisti, ki so razvili sposobnost, da zavestno preidejo na mentalno raven med življenjem ter tako lahko odkrijejo, da povsem ustrezajo opisu, ki so nam ga podali Mojstri Modrosti preko naše velike ustanoviteljice in učiteljice Madam Blavatsky. Ta pa demantira teorijo "trdne objektivnosti"

in prenese težo dokazovanja na ramena naših ortodoksnih prijateljev. Kar pa se tiče druge točke, ki se nanaša na nižje nivoje nebeškega sveta, pa je res, da popolna resnica o njih človeku še ni znana, tako da zanj tam še vedno obstoja utvara in to tudi odkrito priznamo. Toda to ni to, na kar mislijo tisti, ki tem trditvam ugovarjajo, saj so na splošno mnenja, da je nebeško življenje bolj utvarno in nekoristno kot fizično, ideja, ki je povsem v nasprotju z dejstvi.

Ali je sporno to, da na tej ravni sami sebi ustvarjamo okolje in da zaradi tega vidimo le majhen del te ravni? Prav gotovo se tudi v tem fizičnem svetu ne zavedamo celotnega zunanjega sveta, ampak le toliko, kolikor smo ga sposobni spoznati preko naših čutil, našega intelekta in naše izobrazbenosti. Vemo, da je med zemeljskim življenjem predstava povprečnega človeka o vsem, kar ga obkroža povsem napačna, prazna, nepopolna, neskrbna iz več ozirov. Da ne pozna velikih eteričnih sil, astralnih in mentalnih, ki se nahajajo v vsaki stvari, tiste, ki predstavljajo njen najbolj pomemben del. Kaj le ve o najbolj skritih fizičnih dejstvih, ki ga obkrožajo in pogojujejo na vsakem koraku? Res je, da človek, tako tukaj kot v nebeškem življenju, živi v svetu, ki je večinoma del njegove lastne kreacije, in da ga zaradi svoje nevednosti ne razume ne tu in ne tam.

Pravijo, da si človek v nebeškem svetu zamišlja svoje misli kot realne stvari. Točno, te so na ravni mišljenja povsem realne stvari. Tam ne more biti realno nič drugega kot le misel. Tam to veliko dejstvo priznavamo - tukaj ga ne. Na kateri ravni je torej utvara večja? Misli so resnično realnosti, ki so sposobne proizvesti najbolj vznemirljive rezultate za živega človeka, rezultate, ki so lahko le koristni, saj na tisti vzvišeni ravni obstajajo le ljubeče misli. Zatorej je teorija, da je nebeško življenje le utvara, posledica napačne predstave, ki kaže na nepopolno poznavanje pogojev in možnosti. Resnica je, da se z vzpenjanjem zmeraj bolj približujemo edini resnici.

Mogoče bo začetniku pomagalo, da bo razumel, kako realno in nadvse naravno je višje življenje človeka, če ga obravnava le kot rezultat prvega dela, ki ga je preživel na nižjih ravneh. Vsi dobro vemo, da se naši ideali nikoli

ne morejo povsem uresničiti, da tu spodaj naše vzvišene težnje ne morejo povsem obroditi sadov. Iz tega bi lahko sklepali, da postanejo nekateri naši naporji sterilni in da se nekatere sile porazgubijo. Vendar pa vemo, da temu ne more biti tako, saj zakon ohranjanja energije velja tako za višje ravni kot za nižje. Dokler se človek nahaja v zemeljskem življenju, nanj ne morejo delovati mnoge višje duhovne energije, ki jih je sprostil; in dokler se njegovi višji principi ne osvobodijo more mesa, se ne morejo odzvati na te vzvišene in bolj prefinjene vibracije. V nebeškem življenju pa so te omejitve odstranjene in se nakopičene energije takoj prelijejo v neizogiben odziv, ki jo zahteva zakon večne pravičnosti. To je sijajno opisal Browning:

“Dobro ni nikoli izgubljeno!
Tisto, kar je bilo, bo živelo večno.
Zlo ne obstoja, je le tišina v melodičnem zvoku.
Dobro bo ostalo dobro v nasprotju z zlom.
Na zemlji zlomljen lok ostane v nebu nedotaknjen.
Vsi smo želeli, upali, sanjali, da dobro obstoja,
ne samo navidez, ampak v dobrem, resničnem, lepem.
Glas tistega, ki je prešel, se ohrani na višavah,
za trenutke večne, četudi za ure bežne.
Ko je trpko preveč trpko,
ko je herojstvo preveč goreče,
ko nas strast spusti v nebo.
Kot pesem Bogu tistega, ki ga ljubi,
in če jo sliši, čeprav le za trenutek, jo bo kot odmev poslušal vedno.”

To, kar moramo tudi vedeti, je to, da je sistem, na podlagi katerega je narava uredila posmrtno življenje, edini predstavljen, ki lahko izpolni cilj, da vsakemu ponudi toliko sreče kot je sposoben sprejeti. Če bi bilo veselje na nebu le enega samega tipa, kar trdi ortodoksna teorija, bi moral vedno obstajati nekdo, ki bi trpel, kajti nekateri pač ne bi bili sposobni sodelovati v njem, najsi zaradi pomanjkanja občutljivosti za tisto posebno smer, najsi zaradi pomanjkanja vzgojenosti - da ne omenjamo drugih očitnih dejstev.

In če bi bili ti pogoji večni, bi bila povzročena največja možna nepravilnost, saj bi bili deležni iste nagrade vsi, ki bi vstopili, ne glede na njihove zasluge.

Kakšna ureditev v zvezi s sorodniki in prijatelji pa bi lahko bila bolj zadovoljiva? Če bi bil preminuli sposoben slediti spremenljivi usodi svojih prijateljev na zemlji, bi bila zanj sreča nemogoča. In če ne bi vedel, kaj se jim dogaja, bi moral čakati na njihovo smrt, da bi jih ponovno srečal. Obstajalo bi boleče obdobje čakanja, mnogokrat dolgo več let, prijatelj pa bi lahko prišel tako spremenjen, da ne bi bil več sočuten.

Zato je sistem, ki nam ga je priskrbel narava, tako modro zasnovan, da se izogne vsem tem možnim težavam. Vsak ima tako dolgo in takšno nebeško življenje, ki temelji na vzrokih, ki jih je ustvaril med zemeljskim življenjem. Zato ne more prejeti drugega kot le to, kar si je zaslužil, točno takšno kakovost veselja, ki najbolj ustreza njegovim posebnostim. Ob sebi ima vse tiste, ki jih je ljubil, vedno v njihovem najlepšem in najbolj plemenitem aspektu. Med njimi ne more nikoli priti do sprememb ali nesporazuma, saj od njih prejema le tisto, kar si želi. Takšna ureditev dejstev je boljša od česar koli, kar bi lahko ponudila v nadomestilo človekova domišljija; boljša od vseh tistih špekulacij, ki so le človekove predstave o tem, kaj bi lahko bilo bolje; toda resnica je Božja ideja.

Odpoved nebesom

Študentje okultizma že dolgo vedo, da obstaja med možnostmi za hitrejši razvoj človeka tudi tako-imenovana "odpoved povračilu v Devachanu" - to je, odpoved blaženemu življenju v nebeškem svetu med dvema inkarnacijama, z namenom, da se človek čim prej reinkarnira in nadaljuje s svojim delom na fizični ravni. Citirana navedba ni najbolj natančna, saj bi bilo bolj primerno, če bi na nebeško življenje gledali kot na nujno dopolnjevanje zemeljskega življenja in ne kot na povračilo. Med fizičnim obstojem človek spodbudi s svojimi najbolj vzvišenimi mislimi in stremljenji gibanje določene količine duhovne sile, ki nanj reagira takrat, ko doseže mentalno raven.

Če te sile ni veliko, se bo ta kmalu izčrpala in nebeško življenje bo kratko. Če pa je človek porodil veliko količino te sile, bo potrebno sorazmerno dolgo obdobje za njeno obdelavo, tako da bo tudi nebeško obdobje sorazmerno veliko daljše.

Torej, s človekovim duhovnim razvojem se daljša tudi njegovo življenje v nebeškem svetu. Vendar pa ne smemo predvidevati, da se s tem upočasni njegov razvoj, ali pa, da se zmanjšajo njegove priložnosti za koristno delo. Kajti za vse ljudi, razen za zelo visoko razvite osebe, je nebeško življenje absolutno nujno, saj se v teh pogojih njihove težnje spreminjajo v zmožnosti, izkušnje v modrost, tako da je tako dosežen razvoj duše veliko večji kot pa če bi po nekem čudežu ostal v fizični inkarnaciji. Če stvari ne bi potekale v tem smislu, bi bil naravni zakon nepravičen, saj bi se s človekovim približevanjem velikemu cilju povečeval njegov napor, da bi ga dosegel. To pa bi bil zelo nerazumen način delovanja nekega zakona, za katerega vemo, da je izraz najbolj vzvišene modrosti!

Možnosti odpovedi temu nebeškemu življenju nikakor ne more doseči kdorkoli. Veliki Zakon ne dovoljuje slepe odpovedi ne zapuščanja občega toka evolucije, razen v primeru, da je takšna odpoved na koncu koristna.

Splošno pravilo je, da nihče ni izpolnil pogojev za odpoved blaženosti na nebu, dokler slednje ne izkuša že med zemeljskim življenjem, dokler ni dovolj razvit, da je sposoben vzdigniti svojo zavest na to raven in prenesti jasen in popoln spomin na to blaženost, ki presega zemeljske predstave.

Če bomo malo bolje premislili, bomo spoznali razumnost in pravičnost takega pravila. Ker gre dejansko za vprašanje razvoja duše, bi bilo dovolj, če bi ta na lastni ravni razumela zaželenost žrtvovanja nebeške sreče in nato prisilila nižji jaz, da deluje v skladu z njeno odločitvijo. Toda niti to ne bi bila dosledna pravičnost, saj nebeška blaženost na rupa nivojih, čeprav pripada egu, slednjemu pripada zgolj kot objavljenemu skozi osebnost; in življenje te osebnosti, z vsem njenim družinskim okoljem, je tisto, ki se nadaljuje v nižjem nebeškem svetu. Zato mora ta osebnost, preden se lahko

zgori odgovor vsemu temu, jasno vedeti čemu se odpoveduje. Torej, nižji um mora biti glede tega v popolnem skladju z višjim umom.

To spoznanje torej očitno predpostavlja posedovanje, med zemeljskim življenjem, zavesti na mentalni ravni, ki je enaka tisti, ki bi jo imel človek po smrti. Vedeti pa moramo, da se razvoj zavesti odvija od spodaj navzgor in da je večina človeštva sorazmerno slabo razvita, ter da je za sedaj zavestna le v fizičnem telesu. Astralno telo je pri večini še vedno neizoblikovano in slabo organizirano - le most za komunikacijo med egom in njegovim fizičnim oblačilom, ter celo nosilec za sprejem zaznav, nikakor pa ni instrument, ki bi bil na razpolago resničnemu človeku, ali pa, da bi bil primeren za izražanje njegovih bodočih moči na tej ravni.

V bolj razvitih rasah človeštva je astralno telo precej bolj razvito in v mnogih primerih je njegova zavest potencialno popolna, čeprav je tudi v tem primeru človek večinoma povsem osredotočen v samem sebi in se zaveda predvsem svojih misli in le malo dejanskega okolja, v katerem se nahaja. Da bi se lahko nadalje razvijali, so nekatere od tistih, ki so začeli s študijem okultizma, redno prebujali na tej ravni in jih tako usposobili za celovito uporabo astralnih zmožnosti, tako da so imeli od tega velike koristi.

Ni nujno, da bi se takšne osebe takoj, ali vsaj neko sorazmerno dolgo obdobje, spominjale svojega delovanja in izkušenj v astralnem življenju na fizični ravni. Na splošno velja, da se tega do neke mere spominjajo, vendar pa iz različnih razlogov obstajajo primeri, ko v fizične možgane ne prodre nič, kar bi lahko imenovali spomin na ta višji obstoj.

Kakršna koli zavest na mentalni ravni prav gotovo kaže še nadaljnji napredek, tako da lahko pri človeku, ki se razvija povsem normalno in redno, pričakujemo, da bomo takšno zavest našli le takrat, ko je dobro utrjena vez med astralno in fizično ravnjo. Vendar pa se v teh enostranskih in umetnih razmerah, ki jih imenujemo sodobna civilizacija, ljudje ne razvijajo vedno redno in normalno, tako da najdemo primere, ko je bila pridobljena precejšnja količina zavesti na mentalni ravni, ki se je povezala z astralnim živ-

ljenjem, pa vendar v fizične možgane sploh ne prodre nobeno vedenje o tem višjem življenju.

Takšni primeri so zelo redki, vendar pa prav gotovo obstajajo. In v teh lahko takoj vidimo možnost za izjemo pri našem pravilu. Osebnost takšnega tipa je lahko povsem zadostno razvita, da lahko izkusi nepopisno blaženost nebes in tako pridobi pravico, da se ji odpove, pa čeprav še ni sposobna prenesti spomina dlje kot na nivo astralnega življenja. Če bi lahko predvidevali, da je njeno astralno življenje za zavest osebnosti popolno in dovršeno, bi bil takšen spomin že dovolj, da zadosti zahtevam pravičnosti, pa čeprav nič od tega ne prodre v fizično budno zavest. Pomembno je, da vemo, da je osebnost tista, ki se mora odpovedati, in da je ta ista osebnost tista, ki mora izkušati in prenesti spomin na tisto raven, kjer deluje normalno pri polni zavesti. Ni pa nujno, da je to fizična raven, če se ti pogoji lahko prepoznajo na astralni. Takšen primer se predvsem lahko pripeti med tistimi, ki so že vsaj učenci na preizkušnji pri Mojstrih Modrosti.

Človek, ki želi izvršiti to veliko dejanje, bi moral bolj vztrajno delovati na tem, da bi postal vreden instrument v rokah tistih, ki pomagajo svetu. Mora se bolj goreče predati delu za duhovno dobro drugih in ne sme arogantno predvidevati, da je že primeren za tako velik korak, ampak prej ponižno upati, da mu bo po enem ali dveh napornih življenjih Mojster lahko rekel, da je prišel čas, da tudi on lahko izrabi to možnost.

Višji nebeški svet

Preidimo sedaj s štirih nižjih ali rupa nivojev mentalne ravni, v katerih človek deluje v svoji prehodni osebnosti, na tri višje ali arupa nivoje, kjer je njegov pravi in relativno trajen dom. Na tem nivoju človek vidi, če sploh vidi, jasno, saj se je vzdignil nad utvare osebnosti in nad odsevajoči medij nižjega jaza. Njegova zavest je sicer lahko še vedno zamegljena, speča in le delno prebujena, vendar pa je vizija vsaj resnična, če je že omejena. Stanja zavesti so tako daleč od vsega, kar poznamo tu spodaj, da so vsi znani psiho-

loški izrazi neuporabni in zavajajoči. To področje imenujemo kraljestvo ne-pojavnega, v nasprotju s pojavnim, ali brez oblik, za razliko od tistega oblik. Vendar je to še vedno svet manifestacije, vsekakor realen v nasprotju z nereálnostmi nižjih stanj, ki ima še vedno oblike, čeprav iz redkih materialov in bolj prefinjene esence.

Po obdobju, ki ga običajno imenujemo nebeško življenje, nastopi naslednja faza v obstoju duše, preden se ta ponovno rodi na zemlji. Za večino ljudi je ta stadij evolucije sorazmerno kratek, vendar pa ga ne smemo zanemariti, če želimo imeti celovito predstavo o človekovem nad-fizičnem življenju.

To življenje vedno razumemo narobe, saj smo navajeni na delni vpogled in popolnoma zapostavljamo njegovo resnično naravo in smisel. Na splošno ga obravnavamo s stališča fizičnega telesa in niti najmanj ne s stališča duše, zato vidimo vse izven pravih razmerij. Vsako gibanje ega proti nižjim ravnem in njegov povratek na višje je dejansko nek dolg krožni tek, od katerega vidimo le majhen odsek nižjega loka tega kroga in ga obravnavamo kot premočrtno gibanje, ki mu od začetka pa tja do konca pripisujemo pretiran pomen, medtem ko nam resnični del kroga uha ja izpred oči.

Za trenutek poskušajmo misliti na materijo tako, kot se kaže resničnemu človeku na njegovi lastni ravni, takrat ko se je začenja jasno zavedati. Spodbuda želje po manifestaciji, ki jo začuti v sebi in ki mu jo vtisne zakon evolucije, ki je volja Logosa, povzroči v človeku ponavljanje delovanja Logosa, potapljanje v nižje ravni.

Med tem procesom se oblači v materijo različnih ravni, skozi katere prehaja - mentalno, astralno in fizično, s stalnim pritiskom navzven. V prvem delu tega kratkega odseka obstoja na fizični ravni, ki ga imenujemo življenje, je zunanja sila še velika, ki pa se proti središču loka izčrpa in začenja delovati v smeri povratka.

Nikakor ne prihaja do nenadne in nasilne spremembe, saj na tej točki kroga ni kota, ampak je to le del krivulje kroga, ki natančno ustreza trenutku odsončja, točki, ko je planet najbolj oddaljen od sonca. Vseeno pa predstavlja

resnično točko obrata tega majhnega cikla evolucije, pa čeprav se je mi ne zavedamo. V starem indijskem načrtu življenja je označena kot konec grihasta ali obdobja hišnega gospodarja v človekovem zemeljskem obstoju.

Na tej točki naj bi nastopilo postopno umikanje človekove sile, njegova pozornost pa naj bi se vedno bolj usmerjala na bolj vzvišene ravni, iz česar lahko takoj razberemo, kako zelo neprimerne so za dejansko napredovanje sodobne razmere evropskega življenja.

Točka, na kateri človek zapušča fizično telo, ni posebej pomembna točka tega loka evolucije - vsaj ne tako pomembna kot naslednja sprememba ob njegovi smrti na astralni ravni in ponovno rojstvo v nebeškem svetu, pa čeprav gre zgolj za prenos njegove zavesti iz astralne materije v mentalno med potekom istega postopnega umikanja, o katerem smo že govorili.

Končni rezultat življenja je znan šele takrat, ko se pri tem umiku zavest ponovno osredotoči v ego, v svojem domu v višjem nebeškem svetu. Šele takrat je mogoče videti, katere nove lastnosti so bile pridobljene med tem posebnim ciklom njegove evolucije. Takrat nastopi celovita vizija o življenju kot celoti. Duša dobi preblisk jasne zavesti, ob katerem lahko za trenutek pregleda rezultate pravkar zaključenega življenja in kaj bo sledilo v naslednjem rojstvu.

Ne moremo reči, da ta preblisk vsebuje popolno zavest o naslednji inkarnaciji, razen v najbolj bežnem in splošnem smislu. Brez dvoma pa se zazna bistvo bodočega življenja; in najbolj pomembna je za dušo lekcija o karmičnih posledicah njenih preteklih delovanj. Ta ji nudi priložnost, iz katere lahko potegne večje ali manjše koristi, v skladu z nivojem razvoja, ki ga je dosegla.

Človeku to na začetku ne pomeni veliko, saj se tega le malo zaveda in ni sposoben razumeti dejstev in njihovih različnih medsebojnih odnosov, vendar pa postopno narastejo njegove sposobnosti, da pravilno oceni to, kar je videl. Kasneje pa pridobi tudi spretnost, s katero si zapomni te prebliske

ob koncu obstojev in jih primerja, tako da lahko na ta način ovrednoti napredek, ki ga je dosegel na poti, ki jo mora prehoditi.

Tretja pod-raven, peta nebesa

Ta najnižja od arupa pod-ravni je tudi najbolj nastanjena od vseh področij, ki smo jih do sedaj spoznali, saj je na njej prisotno skoraj vseh 60 milijard duš, ki naj bi bile vključene v sedanjo človeško evolucijo. Torej dejansko vse, razen sorazmerno majhnega števila tistih, ki so sposobne delovati na prvi in drugi pod-ravni. Vsako dušo predstavlja jajčasta oblika, na začetku skoraj nevidna, tanka brezbarvna koprena, najbolj redke vrste. Z razvojem ega pa začenja to telo kazati bleščeče prelivanje barv, podobno milnemu mehurčku, tako da so prelivajoče se barve na površini enako spremenljive kot tiste, ki jih povzroči sončna svetloba na vodnih kapljicah slapa.

Vsaka entiteta je sestavljena iz nepredstavljivo fine materije, občutljive in eterične, silno žive in utripajoče v živem ognju. Z razvojem to postaja žareča obla bleščečih se barv. Njene visoke vibracije proizvajajo na njeni površini prelivajoče se odtenke, ki jim na zemlji ne poznamo podobnih - sijoče, mehke in svetleče, iznad kakršnega koli opisa. Za primerjavo lahko vzamemo egipčanski sončni zahod, ki mu dodamo čudovito mehko angleškega večernega neba, ter nato tej podobi še dodamo svetlobo, prosojnost in sijaj, pa bo ta v primerjavi z dušo še vedno kot podoba otroškega kalejdoskopa. Nihče, ki jih ni videl, si ne more predstavljati lepote teh žarečih krogel, ki se bleščijo na polju jasnovidčeve vizije, ko se ta povzpne na nivo tega svečanega sveta.

Vsa ta kavzalna telesa so polna živega ognja, ki prihaja še z neke višje ravni, s katero je obla povezana z utripajočo nitjo silne svetlobe, ki živo priključ v spomin besede iz Stihov iz Dzyana: "Iskra visi iz plamena na najfinejši niti Fohata" (*Stihi iz Dzyana, Kozmogenezza VII/5, str. 84*).

Z razvojem postaja duša sposobna sprejemati vse več iz neizčrpnega oceana Božanskega Duha, ki se izliva navzdol preko te niti kot kanal, ki se stalno

širi, da bi naredil prostor prelivu, vse do naslednje pod-ravni, in si ga lahko predstavljamo kot vodni slap, ki povezuje zemljo in nebo. Še višje pa leži velika obla, skozi katero teče živi tok, dokler se kavzalno telo navidez ne spoji z prelivajočo se svetlobo. Stihi pravijo: “Od prvorojenega dalje postaja nit med molčočim čuvarjem in njegovo senco, z vsako spremembo močnejša in bolj svetleča. Luč jutranjega sonca se je spremenila v opoldansko krasoto. To je tvoje sedanje kolo, govori plamen iskri. Ti si moj lastni jaz, moja podoba in moja senca. Odel sem se v tebe in ti si moje telo od dneva “bodi z nami”, ko boš spet postal Jaz in Drugi. Ti sam in jaz” (*Stihi iz Dzyana*, Kozmogenezna VII/6,7, str. 85).

Duše, ki so povezane s fizičnim telesom, se razlikujejo od tistih, ki se nahajajo v raztelešenem stanju, po drugačnem tipu vibracij, ki se sprožajo na površini oble, zato je na tej ravni sorazmerno lahko ugotoviti, ali je posameznik trenutno inkarniran ali ne. Velika večina duš, najsi v telesu ali izven njega, je le sanjavo pol-zavestnih, in le redke v stanju brezbarvnih kopren. Polno prebujene pa so izredno bleščeče izjeme, kot največje zvezde med množico medlih. Med temi in manj razvitimi se pne velik razpon raznovrstnih velikosti in lepote barv - ki odražajo natančno stopnjo evolucije, ki jo je dosegla duša.

Vendar pa večina duš še ni dovolj določnih, celo na tem nivoju zavestnosti, da bi razumele namen in zakone evolucije, v katero so vključene. Tako vstopajo v inkarnacijo s podrejanjem spodbudi Kozmične Volje, pa tudi Tanhe, slepe želje po manifestiranem življenju - želje, da bi našle področje, v katerem bi lahko čutile in se zavedale življenja. Kajti na zgodnjih stopnjah te nerazvite duše ne čutijo silno hitrih in ostrih vibracij, ki prodirajo v visoko prefinjeno materijo njihove lastne ravni, ampak le bolj groba, sorazmerno počasna gibanja težje materije fizične ravni. Tako se le na fizični ravni počutijo žive, kar pojasnjuje njihovo silno hrepenenje po ponovnem rojstvu v zemeljsko življenje.

Nek določen čas so njihove želje povsem v skladu z zakonom njihove evolucije, tako da se lahko razvijajo le preko teh zunanjih spodbud, na katere

se postopno vse bolj odzivajo in katere lahko sprejemajo le v zemeljskem življenju. Počasi njihova sposobnost odzivanja narašča in se najprej prebudi za višje in bolj prefinjene fizične vibracije, ki pa so počasnejše od tistih na astralni ravni. Nato njihova astralna telesa, ki so bila do sedaj le mostovi za prenos čutenj do duše, postopno postajajo določni, uporabljivi nosilci, medtem ko se zavest vse bolj osredotoča v čustva in ne več zgolj v fizične občutke.

Na naslednji stopnji, a še vedno v okviru istega procesa učenja odzivanja na zunanje spodbude, se duše učijo osredotočati svojo zavest v mentalno telo - živeti v skladu z mentalnimi podobami, ki so si jih izoblikovale, in tako obvladovati čustva z umom. Počasi se na dolgi, dolgi poti evolucije središče zavesti prestavi v kavzalno telo in duše spoznajo svoje resnično življenje. Ko bo prišel čas, se bodo znašle na višji pod-ravni in nižji zemeljski obstoj jim ne bo več potreben. Manj razvita večina, ki še vedno steguje svoje tipalke v ocean obstoja osebnosti na nižjih ravneh življenja, pa se v nikakršnem smislu ne zaveda, da so te osebnosti sredstva, preko katerih se hranijo in rastejo.

Ne vidijo ne svoje preteklosti ne svoje prihodnosti, saj še niso zavestne na svoji lastni ravni. Ker so pri učenju iz izkušenj in njih vsrkavanju počasne, si v njih utre pot občutek, da so nekatere stvari dobre in druge slabe, kar se v povezani osebnosti nepopolno izrazi kot začetek neke vesti, čutenje pravičnega in napačnega. Ko se ta občutek v nižji naravi postopno vse bolj jasno oblikuje, postaja vse bolj neučinkovit vodnik za ravnanje.

Preko priložnosti, ki jim jih priskrbijo bleski bolj polne zavesti, ki smo jih že omenili, se bolj napredne duše te pod-ravni razvijejo do stopnje, ko so vključene v študij svoje preteklosti, odkrivanje vzrokov, ki jih poganjajo. Iz tega pregleda se naučijo toliko, da postanejo spodbude osebnosti bolj jasne in določne ter se prevedejo v nižjo zavest kot trdna prepričanja in ukazovalne intuicije.

Gotovo ni potrebno ponavljati, da miselne-oblike na rupa nivojih ne vstopajo v višji nebeški svet. Tu izgine vsaka utvara in vsaka duša pozna svoj

pravi izvor. Vidi in prepozna se v svoji kraljevski naravi kot resnični nesmrtni človek, ki prehaja iz enega življenja v drugo, z nedotaknjenimi vezmi, ki ga povezujejo z lastnim resničnim bitjem.

Druga pod-raven, šesta nebesa

Iz gosto naseljenega področja sedaj prehajamo v manj naseljen svet, kot da bi se iz mesta napotili na podeželje. Kajti na sedanji stopnji človeške evolucije je le malo posameznikov doseglo ta vzvišen nivo, kjer je tudi manj razvit določno samo-zavesten in se zaveda tudi svojega okolja ter do neke mere tudi svoje preteklosti, skozi katero se je prebil. Duša se na tem nivoju zaveda namena in metode evolucije. Ve, da je vključena v delo za lasten razvoj, prepoznava stopnje fizičnega in posmrtnega življenja, skozi katere so prešli njeni nižji nosilci.

Osebnost, s katero je povezana, obravnava kot del sebe in jo skuša voditi, z vedenjem o preteklosti, kot zalogo izkušenj, iz katerih oblikuje načela upravljanja, jasna in nespremenljiva prepričanja o pravilnem in napačnem. Le-te prenaša v svoj nižji um, kjer nadzira in usmerja njegove dejavnosti. Na zgodnji stopnji svojega življenja na tej pod-ravni ne uspeva vedno v svojem naporu, da bi nižji um dojel logiko njenih temeljnih načel, a določno uspeva le-te predstaviti kot abstraktne ideje o resnici, pravičnosti in časti, ki nato postanejo nespremenljivi in vodilni mentalni pojmi v nižjem mentalnem življenju.

Človek se v svojem vsakodnevnem življenju ravna po pravilih ravnanja, ki jih krepijo socialni, nacionalni in religiozni občutki, ki jih sicer lahko zamegli kakšna nepredvidena skušnjava, kakšna gospodovalna strast ali želja, vendar pa obstajajo določene stvari, ki jih razviti človek ne more storiti, saj so proti sami njegovi naravi. Ne more lagati, izdajati ali delovati nečastno. Določena načela so tako vtkana v vlakna njegovega tkiva, da preprosto ne more delovati proti njim, ne glede na pritisk, okoliščine ali skušnjave, saj so ta že del življenja duše. Kljub temu, da uspeva voditi svoj nižji nosilec,

pa je njeno poznavanje lastnega delovanja še daleč od tega, da bi bilo jasno in natančno. Nižje ravni vidi le megleno in bolj razume njih načela kot pa njih posebnosti. Del njenega razvoja na tej pod-ravni predstavlja še bolj neposredno zavesten stik z osebnostjo, ki jo tu spodaj tako nepopolno zastopa.

Iz tega lahko razumemo, da lahko sprejemajo vplive z višje ravni samo tiste duše na tej pod-ravni, ki so premišljeno usmerjene v duhovno življenje, zaradi česar postanejo precej bolj dovzetne za vplive z višjih ravni. Kanal komunikacije stalno raste in se širi ter omogoča večji preliv. Misel prevzema pod tem vplivom neko posebno jasnost in prodornost, celo pri manj razvitih, tako da začne nižji um težiti po filozofiji in abstraktnemu mišljenju. Pri bolj razvitih je vizija daljnosežna in se jasno širi tudi na vpogled v preteklost, kjer prepoznava vzroke, ki so povzročili določeno ravnanje, in odkriva, kaj bo še potrebno izvršiti, da izčrpa njih učinke.

Duše, ki živijo na tej pod-ravni imajo, ko se nahajajo izven fizičnega telesa, veliko priložnost za rast, saj lahko prejmejo navodila od bolj razvitih entitet in pridejo v neposreden stik s svojimi učitelji. Ne več preko miselnih-slik, ampak preko neopisljivih svetlobnih pramenov, preko katerih valuje pravo bistvo idej med dvema dušama kot med dvema zvezdama, njuni vzajemni odnosi pa se izražajo kot valovi svetlobe, ki jih je izlila osrednja zvezda, brez potrebe po ločenih objavljanih. Misel je kot luč v sobi; osvetljuje vse stvari okoli sebe in ne potrebuje besed, ki bi jo opisovale.

Prva pod-raven, sedma nebesa

To je najbolj veličasten nivo mentalnega sveta, na katerem prebivajo le redki člani našega človeštva, saj na tej ravni najdemo le Mojstre Modrosti in Sočutja ter Njihove inicirane učence. Lepote oblik, barv in zvokov na tem nivoju ne more opisati nobena beseda, saj jezik smrtnikov nima besed, s katerimi bi lahko izrazili ta žareči sijaj. Dovolj je, če rečemo, da obstoja, da so jo dosegli nekateri iz našega človeštva in da jo bodo dosegli tudi najbolj dejavni kot sad svojih posajenih semen na nižjih ravneh.

Ti so zaključili mentalno evolucijo, tako da pri njih višje vedno odseva skozi nižje. Z njihovih oči je bila odstranjena tančica utvare osebnosti in oni sedaj vedo, da niso nižja narava, ampak to uporabljajo le kot nosilec za izkušnjo. Nad manj razvitimi med njimi še vedno lahko vlada utvara, ki jih zavaja in ovira, vendar pa ne morejo več narediti napake, da bi nosilec zamenjali z resničnim jazom za njim. Pred tem se branijo s prenosom svoje neprekinjene zavesti, ne le iz dneva v dan, ampak tudi iz življenja v življenje, saj na ta življenja ne vpliva več preteklost, ki je stalno prisotna v zavesti, tako da jo človek občuti kot eno samo in ne kot mnogo življenja.

Na teh višinah se duša zaveda nižjega nebeškega sveta kot tudi lastnega. In če se v njem pojavi kakšno objavlanje v podobi miselne-oblike prijateljev, jo lahko popolnoma izkoristi. Na tretji pod-ravni, pa tudi v nižjem delu druge, je njena zavest še vedno megljena, tako da je njeno delovanje v miselnih-oblikah še večinoma instinktivno in samodejno. Ko pa obvlada drugo pod-raven, postaja njena vizija hitro bolj jasna in prepoznavna miselne-oblike kot nosilce, preko katerih je sposobna izraziti več same sebe kot preko svoje osebnosti.

Ko deluje v kavzalnem telesu, v čudoviti svetlobi in sijaju najvišjih nebes, je njena zavest v trenutku popolnoma dejavna na kateri koli točki nižjih oddelkov, na katero jo usmeri. Zato lahko v miselno-obliko namensko usmeri več energije, ko jo želi uporabiti za namene poučevanja.

Iz teh najvišjih nivojev mentalnega sveta prihajajo navzdol mnogi vplivi, ki jih prenesejo Mojstri Modrosti, ki delujejo za razvoj človeške rase in neposredno na duše ljudi, prelivajo na njih navdihujoče energije, ki spodbujajo duhovno napredovanje, razsvetljujejo razum in prečiščujejo čustva. Od tu prejema genij svoje razsvetlitve, tu najdejo svoje vodilo vse težnje po vzpenjanju. Tako kot osvetljujejo sončni žarki, ki izhajajo iz enega centra, vsako telo, ki jih sprejema in uporabi v skladu s svojo lastno naravo, tako se iz Starejših Bratov rase spušča na vse duše luč in življenje, ki ju morajo nato razdeliti. In vsaka ju lahko uporabi le toliko, kolikor ju je zmožna vsrkati in nato rasti in se razvijati. Kakor povsod, se tudi tu najvišja slava

nebeškega sveta izraža skozi slavo služnja. In tisti, ki so dovršili mentalni razvoj, so izvir, iz katerega se preлива moč za tiste, ki se še vedno vzpenjajo.

II. Ne-človeški

Ko poskušamo opisati ne-človeške prebivalce mentalne ravni, se takoj soočimo z nepremostljivimi težavami. Kajti, ko se dotaknemo sedmih nebes, pridemo prvič v stik z ravnjo, ki je po svojem obsegu kozmična, tako da lahko na njej naletimo na entitete, ki jih človeški jezik ne more opisati. Zaradi namena tega priročnika bo morda najbolje, če pustimo ob strani vsa tista bitja, katerih položaj je kozmičen in se omejimo le na prebivalce mentalne ravni iz naše verige svetov.

Spomnimo se, da smo v priročniku Astralna raven uporabili isti kriterij in nismo niti poskušali opisati obiskovalce z drugih planetov in sistemov. Ti obiskovalci so na tisti ravni le občasno, a veliko bolj pogosto na tej, vendar pa bo kljub temu bolje, če uporabimo isto pravilo. Vendar pa bomo povedali nekaj besed o elementalni esenci te ravni in o oddelkih velikega kraljestva Dev, ki je z njo posebej povezano. Izjemne težave pri predstavljanju teh idej, tudi relativno preprostih, kažejo na to, kako nemogoče bi bilo opisati bolj zapletene.

Elementalna esenca

Eno od prvih pisem učitelja Adepta je omenjalo, da je razumevanje prvega in drugega elementalnega kraljestva dostopno le Iniciatu. To je ugotovitev, ki kaže na to, kako skromen, navkljub vsemu trudu, bo naš uspeh, da bi ju opisali na fizični ravni. Zato bi bilo dobro, ko bi si najprej ustvarili jasno predstavo o tem, kaj je elementalna esenca, saj je to vprašanje, okoli katerega pogosto obstaja velika zmeda, tudi med tistimi, ki so opravili spoštovanja vreden študij teozofske literature.

Kaj je elementalna esenca?

Elementalna esenca je preprosto naziv, ki smo ga dali monadični esenci v prvih stadijih njene evolucije in katero lahko opredelimo kot izliv Božanskega Življenja iz Drugega Logosa v materijo. Vsi poznamo dejstvo, da preide ta izliv, preden pride do stopnje individualizacije, ko se oblikuje kavzalno telo človeka, skozi šest faz evolucije - mineralno, rastlinsko, živalsko in tri elementalna kraljestva. Ko napolnjuje z energijo te posamezne stopnje, se v teh stadijih imenuje mineralna monada, rastlinska, živalska, .. Vendar je ta izraz določno zavajajoč, saj je, še preden je prišla do katerega koli od teh kraljestev, postala mnoge monade in ne ena monada. Ta naziv je bil uporabljen zato, da izrazi idejo, da se je diferenciacija monadične esence zgodila že dolgo prej, ko še ni prišla do nivoja individualizacije. Ko ta monadična esenca prehaja skozi tri velika elementalna kraljestva, ki so pred mineralnim, jo imenujemo "elementalna esenca".

Zastiranje duha

Preden lahko razumemo naravo elementalne esence in način, na katerega se manifestira na različnih ravneh, moramo poznati metodo, preko katere se razvija duh ob svojem sestopu v materijo. Sedaj ne bomo obravnavali izvorno oblikovanje materije ravni, ampak le sestop nekega novega vala evolucije v že obstoječo materijo.

Pred obdobjem, o katerem govorimo, je ta val življenja porabil brezštevilne dobe, da se je razvijal na način, ki ga komajda lahko dojamemo - preko zaporednih nanašanj prevleke na atome, molekule in celice. Vendar pustimo ta prvi del njegove čudovite zgodovine ob strani in obravnavajmo njegov sestop v materijo ravni, ki ga človeški um morda lahko lažje razume, pa čeprav se odvija daleč od fizične ravni.

Razumeti moramo, da, ko duh na svoji sestopni poti v materijo počiva na neki ravni (ni pomembno na kateri), ga neustavljiva sila lastne evolucije potisne na naslednjo nižjo raven. Da bi se lahko na tej ravni objavil, mora

pritegniti k sebi atomsko materijo te ravni, nakopičiti okoli sebe, kot neko telo, tančico te materije, v kateri bo deloval kot duša ali kot energijo podarjajoča sila. Na enak način bo nadaljeval ta postopek tudi na naslednji ravni in bo tudi tam pritegnil k sebi materijo, tako da bomo imeli entiteto, katere telo ali zunanji ovoj bo sestavljen iz atomske materije tiste tretje ravni.

Toda energijo podarjajoča sila v tej entiteti - tako-rečeno njena duša - ne bo duh v stanju, na katerem je bil na višji ravni, ampak duh, ki mu je dodana tančica atomske materije te druge ravni, preko katere je prešel. Ko sestopi na četrto raven, postane entiteta še bolj zapletena, ker ima iz materije četrte ravni, ki ga oživlja že dvakrat zastrt duh, z materijo druge in tretje ravni. Ker se ta proces ponavlja na vsaki ravni sončnega sistema, bo izvorna sila, ki bo dosegla našo fizično raven, tako zastrta, da se ne moremo čuditi, če je človek sploh ne prepozna kot duha.

Na primer, recimo, da bi nek običajen jasnovidec poskušal raziskati mineralno monado, da bi preučil življenjsko silo v ozadju mineralnega kraljestva. Njegova vizija bo gotovo omejena na astralno raven in prav gotovo tudi tam nepopolna. Ta sila bi bila zanj preprosto astralna. Izurjen študent pa, ki bi jo preučeval z višjimi zmožnostmi, bi videl, da je tisto, kar je imel neizurjen jasnovidec za astralno silo, le astralna atomska materija, ki jo je spodbudila v gibanje sila, ki prihaja iz atomskega dela mentalne ravni. Še bolj napreden študent bi bil sposoben odkriti, da je tudi tista mentalna atomska materija le nosilec, v katerem deluje nekaj iz višje buddhične podravni. Medtem ko bi Adept zaznal tudi to, da je buddhična materija le nosilec nirvanične, in da sila, ki vstopa in deluje preko vseh teh naslednjih tančic, dejansko prihaja izven te kozmično-prakritične ravni in da je preprosto ena od manifestacij Božanske Sile.

Elementalna kraljestva

Elementalna esenca, ki jo najdemo na mentalni ravni, sestavlja prvo in drugo elementarno kraljestvo. Val Božanskega Življenja, ki je v predhod-

nem eonu zaključil svojo sestopno evolucijo preko buddhične ravni, se sedaj izliva na sedma nebesa in vdihuje dušo veliki količini mentalne atomske materije ter tako postaja elementalna esenca prvega velikega elementalnega kraljestva. V tem najbolj preprostem stanju še ne sestavlja atomov in molekul, da bi ustvaril neko telo, ampak izvaja le privlačnost, ki jo predstavlja neizmerna tlačna sila. Silo, ki je na svoji sestopni poti dosegla to raven, si lahko predstavljamo kot povsem neprilagojeno na vibracije te ravni, tako da se na začetku nanje ne more odzvati. V eonih, ki jih bo preživela na tej ravni, bo njena evolucija pomenila prilagajanje na vse vrste vibracij, ki so na tej ravni mogoče, tako da bo lahko vdihnila dušo ali uporabila katero koli vibracijo materije te ravni. Med tem dolgim obdobjem evolucije bo prevzemala vse možne kombinacije materije treh arupa nivojev, na koncu pa se bo povrnila na atomski nivo - vendar pa seveda ne takšna, kot je bila na začetku, ampak bo v sebi hranila vse latentne moči, ki jih je razvila.

V naslednjem eonu se bo spustila na četrto mentalno pod-raven, na najvišji rupa nivo, kjer bo k sebi kot telo pritegnila materijo te pod-ravni. Tako postane elementalna esenca drugega kraljestva v najbolj preprostem stanju. Tako kot v prejšnjem primeru bo tudi tu med svojo evolucijo prevzemala raznovrstne ovoje, ki bodo sestavljeni iz vseh možnih kombinacij materije nižjih pod-ravni.

Seveda je zelo naravno, če si predstavljamo, da so ta elementalna kraljestva, ki delujejo na mentalni ravni, precej bolj vzvišena in bolj razvita kot tretje kraljestvo, ki pripada izključno astralni ravni. Vendar pa temu ni tako, kajti spomnimo se, da beseda "višji" še ne pomeni, kot običajno, "bolj razvit", ampak tu manj razvit, saj govorimo o monadični esenci, ki je na sestopnem delu svojega loka. Za elementalno esenco torej pomeni sestop v materijo napredovanje, medtem ko je to za nas vzpenjanje na višje ravni. Če študent tega ne bo imel stalno pred očmi, bo zmeden ob vsaki begajoči posebnosti, tako da njegov pogled na ta del evolucije ne bo jasen.

Splošne značilnosti elementalne esence smo obravnavali bolj široko v priročniku Astralna raven, tako da tisto, kar smo tam povedali o številu pod-oddelkov v posameznih kraljestvih in o njihovi čudoviti sprejemljivosti za človekovo misel, velja tudi za ta nebeški svet. Nekaj besed lahko povemo le o tem, kako se sedem horizontalnih pod-oddelkov vsakega kraljestva usklajuje v povezavi z različnimi deli mentalne ravni. V prvem kraljestvu njegov najvišji pod-oddelek ustreza prvi pod-ravni, medtem ko sta druga in tretja pod-raven razdeljeni na tri dele, od katerih je vsak del prebivališče za enega od elementalnih pod-oddelkov. Drugo kraljestvo se širi na nižji nebeški svet in njeni najvišji pod-oddelki ustrezajo četrti pod-ravni, medtem ko se peta, šesta in sedma pod-raven delijo na dva dela, ki vsebujeta ostale.

Kako se razvija esenca?

V prvem delu tega priročnika smo veliko povedali o učinku misli na elementalno esenco, zato se nam ni potrebno vračati k temu vprašanju, vendar pa si moramo zapomniti, da je elementalna esenca na mentalni ravni bolj občutljiva na misel kot na astralni in da se z najbolj čudovito prefinjenostjo odziva tudi na najbolj slabotno delovanje uma. To sposobnost bomo razumeli bolje, če vemo, da je prav to odzivanje predstavlja njeno življenje in da se razvija s tem, da jo v procesu mišljenja uporabljajo bolj razvite entitete, s katerimi si deli njih evolucijo.

Če bi si lahko predstavljali elementalno esenco, ki bi bila za trenutek povsem osvobodjena delovanja misli, bi se zdela kot brezoblično nakopičenje neskončno malih plešočih atomov, kot nek instinkt neverjetno silnega življenja, ki pa bi le malo napredoval na sestopni poti svoje involucije v materijo. Ko pa jo zagrabi misel, jo spodbudi v dejavnost in potisne na rupa nivoje, kjer oblikuje vse mogoče ljubke oblike, na arupa nivojih pa bleščeče tokove, prejme neko določno dodatno spodbudo, ki ji, če se pogosto ponavlja, pomaga napredovati na njeni poti. Kajti kadar koli se misel usmeri iz teh višjih nivojev v zemeljska področja, se seveda usmeri navzdol in

prevzame materijo nižjih ravni. Na ta način poveže materijo [93] te ravni z elementalno esenco, iz katere je bila sestavljena njena prva tančica. Tako postopoma navaja to esenco na odzivanje na nižje vibracije, kar zelo pomaga njeni sestopni evoluciji v materijo.

Na elementalno esenco zelo vpliva tudi glasba s svojimi čudovitimi tokovi svetlečih zvokov, o katerih smo že govorili in ki jih na teh vzvišenih nivojih širijo veliki mojstri glasbe, ki na tistih nivojih nadaljujejo svoje delo, ki so ga začeli na tej žalostni zemlji.

Naslednja stvar, ki jo potrebno imeti na umu, je velika razlika med veličino in močjo misli na tej ravni in sorazmerno šibkostjo naporov, katerim pripisujemo to ime tu spodaj. Naša običajna misel se rodi v mentalnem telesu na nižjih mentalnih nivojih in se pri svojem spuščanju obleče v ustrezno astralno elementalno esenco. Če pa je človek toliko napredoval, da je dejavno zavesten v resničnem jazu v višjem nebeškem svetu, se njegova misel rodi tam in se najprej obleče v elementalno esenco nižjih nivojev mentalne ravni in je zato neskončno bolj prefinjena, prodorna in vsekakor bolj učinkovita. Če je misel usmerjena izključno na vzvišene cilje, so njene vibracije lahko preveč prefinjenega značaja, da bi se sploh lahko izrazile na astralni ravni. Če pa vseeno vplivajo na to nižjo materijo, bo doseženi učinek veliko bolj daljnosežen kot pri tistih, ki so porojene precej bližje lastnemu nivoju.

Če sledimo tej ideji naprej na naslednjo stopnjo, bomo videli, da se misel Iniciata poraja na buddhični ravni, nad mentalnim svetom, in se obleče v elementalno esenco najvišjih nebes, medtem ko se misel Adepta izliva iz same Nirvane ter pri tem sproža strahovite, povsem neizmerljive moči področij, ki niso dostopna običajnemu človeštvu. Torej, višje, ko se usmerijo naše zamisli, višja so polja, ki jih lahko uporabljamo za naše neskončno povečane zmožnosti. Tako lahko razumemo resničnost reka, da je dan dela na teh nivojih veliko bolj učinkovit kot napor tisočih let na fizični ravni.

Živalsko kraljestvo

Živalsko kraljestvo zastopata na mentalni ravni dva glavna oddelka. V nižjem nebeškem svetu najdemo skupinske duše, v katere je vključena večina živali. Na tretji pod-ravni pa najdemo kavzalna telesa sorazmerno redkih pripadnikov živalskega kraljestva, ki so že individualizirani. Ti zadnji pravzaprav niso več živali, vendar pa so to sedaj edini primerki primitivnih kavzalnih teles, slabo razvitih in le malo obarvanih s prvimi vibracijami porajajočih se lastnosti.

Po svoji smrti na fizični in astralni ravni ima individualizirana žival po navadi zelo dolgo, čeprav nekako sanjavo življenje v nižjem nebeškem svetu. Njeno stanje je podobno tistemu človeškega bitja, ki se nahaja na tem nivoju, vendar z precej manjšo mentalno dejavnostjo. Obdajajo jo lastne miselne-oblike, ki se jih lahko le sanjavo zaveda. V te pa so gotovo vključeni njeni zemeljski prijatelji v svojih najboljših razpoloženjih in najbolj prijetnih trenutkih. In če je ljubezen dovolj velika in nesebična, da oblikuje takšno podobo, potem mora biti tudi dovolj močna, da doseže dušo ljubljenega in izzove njen odgovor, tako da lahko tudi domače živali, ki so deležne naše ljubezni, nekoliko prispevajo za našo skupno evolucijo.

Ko se individualizirana žival umakne v svoje kavzalno telo, kjer počaka na naslednji obrat kolesa evolucije, ki ji bo podaril priložnost za primitivno človeško inkarnacijo, izgubi skoraj vso zavest o zunanjih stvareh in preživlja čas v neke vrste očarljivem transu globokega miru in sreče. Tudi takrat se odvija neke vrste notranji razvoj, čeprav njegov značaj le težko razumemo. Gotovo pa je, da je za vsako bitje nebeški svet tako velika blaženost kot jo lahko doseže glede na svoj nivo.

Deve ali angeli

O teh čudovitih in vzvišenih bitjih lahko s človeškim jezikom povemo le malo, in večino tega smo že povedali v delu *Astralna raven*. Za tiste, ki tega niso prebrali, bom tu ponovil le nekaj o splošnih značilnostih teh bitij.

Najvišji sistem evolucije, ki je povezan s to zemljo, hindujci imenujejo Deve, o katerih pri nas govorijo kot o angelih ali otrocih Boga, itd. Dejansko ga lahko imamo za kraljestvo, ki je nad človeškim, na enak način kot se človeštvo nahaja nad živalskim kraljestvom, vendar pa s to pomembno razliko, da za žival ne obstoja možnost za kakšno drugo evolucijo kot le preko človeške, medtem ko lahko človek, ki se je povzpел do nivoja Asekha, popolnega Adepta, izbira med različnimi potmi napredovanja, od katerih je ena tudi Deva evolucija. (Glej C. W. Leadbeater, *Invisible Helpers* – Nevidni pomočniki)

V vzhodnjaški literaturi se beseda Deva pogosto uporablja nedoločno in pomeni neko vrsto ne-človeških entitet, tako da po eni strani pogosto vključuje najvišje duhovne moči in naravne duhove ter umetne elementale po drugi. Kakor koli že tu je izraz omejen na čudovito evolucijo, ki jo sedaj obravnavamo.

Četudi so ti angeli povezani z zemljo, pa nikakor niso omejeni zgolj nanjo, saj je naša celotna veriga sedmih svetov za njih en sam svet, tako da se njihova evolucija se odvija preko velikega sistema sedmih verig. Njihove množice so se do sedaj polnile v glavnem iz drugih človeštev sončnega sistema, nekaterih višjih in nekaterih nižjih, saj je le majhen del našega dosegel tisti nivo, ko je to mogoče. Poleg tega pa je gotovo, da nekateri njihovi množični razredi niso prešli svoj vzpenjajoči se razvoj preko kakršnega koli človeštva, ki bi bilo primerljivo z našim.

Za sedaj o njih še ne moremo razumeti kaj dosti, vendar pa je jasno, da je namen njihove evolucije precej bolj vzvišen kot naš. Cilj naše evolucije je do konca sedmega kroga dvig celotnega človeštva na nivo Asekha Adepta, cilj evolucije Dev pa v istem časovnem obdobju dvigniti njihov najvišji razred na precej višji nivo. Tako za nas kot za njih pa obstoja tudi krajša pot, ki se ob resnih naporih dviguje še na bolj sublimne višine, o katerih pa lahko le domnevamo.

Njihovi oddelki

Tri nižje velike oddelke teh bitij, če začnemo od spodaj navzgor, na splošno imenujemo: Kama-deve, Rupa-deve, Arupa-deve, torej, angeli astralnega, nižjega mentalnega in višjega mentalnega sveta. Najnižje možno telo Kama-deve je astralno in se zato nahaja nekako na položaju, ki ga bo človeštvo doseglo na planetu F, ko bo na splošno živelo v astralnem telesu in se vzpenjalo na višja področja v mentalnem telesu kot to sedaj počenjamo v astralnem telesu. Za Kama-devo predstavlja vstop v kavzalno telo tak napor kot za nas uporaba mentalnega telesa. Običajno telo Rupa-deve je mentalno, saj je njeno okolje četrti nivo mentalne ravni, medtem ko Arupa-deva pripada trem višjim nivojem mentalne ravni in poseduje telo, ki ni bolj gosto od kavzalnega. Nad Arupa-devami so še štirje veliki razredi tega kraljestva, ki se nahajajo na ustreznih višjih ravneh našega sončnega sistema. Nad kraljestvom Dev pa obstajajo še velike kohorte planetarnih duhov, vendar pa obravnava teh bitij ne spada v to razpravo.

Oba oddelka, ki pripadata mentalni ravni, vsebujeta različne razrede, katerih življenje pa je tako različno od našega, da nima smisla o njem spregovoriti kaj več kot le nekaj splošnih besed. Najbolje je, če za to uporabim besede enega izmed naših raziskovalcev: "Imel sem vtis o neki silno vzvišeni zavesti, veličastni zavesti, iznad vseh besed, vendar pa tako nenavadni, tako drugačni - tako povsem drugačni od kakršne koli stvari, ki sem jo občutil kdaj koli prej, tako malo podobna kakršni koli možni človeški izkušnji, da je brez upanja misel, da bi jo lahko opisal z besedami."

Enako brez upanja je kakršen koli poskus, da bi na fizični ravni podali kakšno predstavo o pojavnosti teh mogočnih bitij, saj z vsako mislijo spreminjajo podobo. Na teh straneh smo že omenili njihovo čudovito moč izražanja v jeziku barv. Poleg tega smo pri opisovanju človeških prebivalcev večkrat omenili, da lahko na tej ravni navezujejo stike s temi bitji in se od njih učijo. Spomnimo se, kako je eno teh bitij oživljalo angelsko podobo nekega pevca in ga poučevalo o glasbi, ki je človeško uho še ni slišalo; in primer, ko so Deve, povezane z določenimi planetarnimi vplivi, pomagale

nekemu astronomu. Njihov odnos do naravnih duhov (Glej Priročnik 5.) lahko opišemo kot odnos med človekom in živalskim kraljestvom, le da je ta na višji ravni. Tako kot žival lahko doseže individualizacijo le preko povezovanja s človekom, tako lahko tudi nek naravni duh doseže trajno individualnost le preko podobnega stika s kakšnim redom Dev. Vse, kar smo, ali kar bi lahko, povedali o tej veliki angelski evoluciji se lahko le bežno dotakne tega mogočnega predmeta, katerega nadaljnja obdelava mora biti prepuščena vsakemu posamezniku, da jo bo preučeval, ko mu bo to omogočil njegov razvoj zavesti. No, to, kar smo zapisali, lahko pomaga le toliko, da pridobimo neko medlo predstavo o množicah angelskih pomočnikov, s katerimi bo človek v svojem nadaljnjem razvoju prišel v stik. Tako si bo lahko dokazal, da vsako stremljenje pomaga rasti njegovih zmožnosti in mu omogoča, da je bolj zadovoljen z okoljem, ki mu ga je pripravila Narava.

III. Umetni

O tem področju našega predmeta lahko povemo le malo. Mentalna raven je še veliko bolj nastanjena kot astralna z umetnimi elementi, ki jih v začasen obstoj priključijo misli njenih prebivalcev. In če se spomnimo, koliko silovitejša je misel na tej ravni in da te sile ne porajajo samo utelešeni in ne-utelešeni človeški prebivalci, ampak tudi Deve in Obiskovalci iz višjih ravni, bomo takoj odkrili, da ne pretiravamo glede pomena in vpliva teh umetnih entitet. Ni potrebno, da bi se vračali na vprašanja o učinkovanju človekovih misli in potrebi po njih nadzoru, saj smo to opisali v predhodnem priročniku. Zadovoljivo smo tudi opisali delovanje misli na rupa in arupa nivojih in pokazali, kako priključimo v obstoj umetni elementalne ravni ter podali neskončno raznolikost tako ustvarjenih začasnih entitet, pa tudi neizmeren pomen dela, ki se izvaja z njih uporabo.

Uporabljajo jih predvsem Adepti in njihovi inicirani učenci, in ni nam treba ponavljati, da so ti umetni elementi entitete z neskončno daljšim obstojem kot kakršna koli na astralni ravni.

Zaključek

Ko pregledamo vse to, kar smo napisali, se pojavi predvsem nek občutek ponižnosti zaradi neprimernosti teh poskusov, da bi s človeškimi besedami opisali veličino nebeškega sveta. Kakor koli že, četudi nepopoln, je vsak poskus boljši kot nikakršen, saj lahko služi, da bo v um bralca vstopila vsaj slabotna predstava o tem, kaj ga čaka onstran groba. In ko bo dosegel to svetlo kraljestvo blaženosti, bo tam našel neskončno več kot je lahko pričakoval, pri čemer upam, da mu ne bo potrebno zavreči nobene od informacij, ki jih je prejel na teh straneh.

Človekov sedanji ustroj poseduje še dva principa, ki pripadata ravnema, ki se vzpenjata nad mentalno. Tako ga Buddhi zastopa na buddhični ravni in Atma, njegova božanska iskra, na tretji ravni sončnega sistema, ki ji običajno pravimo nirvanična. Pri povprečnem človeku sta ta dva principa še skoraj povsem nerazvita; vsekakor pa sta ravni, ki jima pripadata, onkraj kakršnega koli možnega opisa. Dovolj je, če povemo, da na buddhični ravni izginejo vse omejitve in da se človekova zavest širi z neposredno izkušnjo in ne le teoretično; da je zavest drugih vključena v njegovo lastno ter tako občuti, ve in izkuša, v popolnem sočutju, vse, kar obstoja v drugih, saj so le del njega samega. Na nirvanični ravni pa naredi še korak naprej in

ugotovi, da so njegova zavest in zavest drugih eno v še bolj vzvišenem smislu, saj so dejansko le aspekti neskončno večje zavesti Logosa, v katerem se vse giblje in živi. In ko se "kaplja rose potopi v sijoče morje" je učinek takšen, kot da bi se proces obrnil in bi se ocean izlil v kapljo, tako da se človek prvič zave dejstva, da je on sam ocean - ne le njegov del, ampak njegova celota. Paradoksalno, povsem nedojemljivo, navidez nemogoče, vendar absolutno resnično.

Lahko pa dojamemo to, da to blaženo stanje Nirvane ni to, kar predpostavlja nevednež, stanje popolnega ničā, ampak silna in koristna dejavnost. Z našim vzpenjanjem po stopnicah narave postajajo naše zmožnosti vse večje, naše delo za druge vse bolj obsežno in daljnosežno in pri katerem spoznamo, da sta neskončna modrost in moč le neskončna sposobnost za služenje, saj ju usmerja neskončna ljubezen.

Charles Webster Leadbeater se je rodil 16. februarja 1854 v Nordhumberlandu v Angliji. Po smrti očeta je skrb zanj prevzel stric, ki je imel visok položaj v anglikanski cerkvi in ga je zato usmeril v študij teologije. Leta 1878 je bil posvečen v diakona, leto dni zatem pa v duhovnika. Kot tak je bil zelo dejaven in odpiral ter vodil klube za mladino.

Zanimal pa se je tudi za astronomijo in spiritizem. Preko le-tega se je seznanil z delom H. P. Blavatsky in Teozofskega društva ter se mu novembra 1883 tudi pridružil. Leto dni kasneje je odpotoval v Madras in na sedežu Teozofskega društva v Adyarju postal urednik revije *Theosophist*. Leta 1866 je odpotoval na Ceylon, kjer je pomagal pri širitvi budizma in izgradnji budističnega vzgojnega sistema ter napisal *The Smaller Buddhist Catechism*.

Leta 1888 se je vrnil v Anglijo, kjer je nato deloval kot učitelj in novinar. Pisal je knjige, ki so bile povezane z njegovim jasnovidnim raziskovanjem in se uveljavil kot uspešen predavatelj ter učitelj, tako da so mu mnogi starši zaupali svoje otroke, da bi jih vzgajal v duhu načel duhovnosti in okultizma. Leta 1909 se je vrnil v Adyar in znova začel delovati za Teozofsko društvo, spoznal mladega Krishnamurtija in ga na podlagi jasnovidnega raziskovanja prepoznal kot izredno čistega otroka ter se zato posvetil njegovi vzgoji.

Leta 1914 je Charles zapustil Adyar in predaval v Burmi, na Javi, v Novi Zelandiji in Avstraliji, kjer se je tudi nastanil. Naslednja leta je posvetil raziskovanju energij v ozadju krščanskih in prostozidarskih obredov ter oblikovanju *Liberalne Katoliške Cerkve*, kar je sprožilo nova nasprotja znotraj Teozofskega društva in pogrevanje starih obtožb proti Leadbeatru zaradi neprimerne vzgoje otrok. Leta 1930 se je vrnil v Adyar, da bi tam preživel svoja zadnja leta. Ko se je leta 1934 odpravil na obisk v Sydney je na poti zbolel in dne 1. marca, tudi umrl.